

Gansuyu

Gebze Hapishanesi
Kadın Özgür Tutuklular
Aylık Siyasal Durum Değeri
Ekim 2006 /23

- SELAM OLSUN DEV-GENÇ'E ...
- ZAFER DEDİK.
- AÇLIĞI DA TOKLUĞU DA PAYLAŞACAĞIZ.

İÇİNDEKİLER

- 3-6 Zaper Dedik
7-10 Selam olsun DEU-GENC'e
Selam olsun DEU-GENC'i yöneticilere
11-14 Sabanon Bulduğunuz ;
Pizi Dizi Dizi, Hastalar, Dün İler
15-20 Dünyada ve Ülkemizde Direniş
Tarihi ; Ekim Devrimi
21-24 Bütçe : Akla Gözün değil
25-28 Analji de Tokluğ da paylaşacağız
29-30 Kapitalizmin Eseri
31-23 Batıyoruz Genelde ;
31-36 Neden Gittik bu Krizler
37-38 Üniversite öğrencileri ve Eğitim
39-40 Torken Partten başka
Dostu Yoktur
41-42 Tarımda Tekelleşme ve GÖD'ler
43-45 Herşey Yesil zemine isn !

İTİR

- 49-51 "Bekle Bir Geliyoruz
Seni Çok sevgili"z"
53-56 Her insanın Hayalleri Vardır
57-58 Halkın İleri : Ernesto
CHE Guevara
59-61 Neden Ustanından Uzak
62 Halkın Gözünde DEU-GENC
63-64 Tıyışın Halkın Düşmanı !
65-66 Çocukluğumuzun Bayramları
67-70 Deneme
71-72 Sün : Yıldızlar Akse Dürüst
73-74 Ayın : Şair ve Akalar

Cansuyu

Aylık Siyasi Dergi

Sahibi : Kadın İşçi Partisi

Yer : Gebze Hapishanesi

Tarih/Sayı : Ekim 2006 / 23

Merhaba,

Kararlılıkla, sabırla, des-
tanımızın 7. yılında mer-
haba diyoruz... Atalık yarıya-
şının günleriydi bundan 7 yıl
öncesi... Coşkulu, gururlu, onurlu
başlar kusanırlarken bantlarını
ZAFER! demislerdi 7 yıl öncenin
20 Ekim'inden.

Ve o günden bugüne,
Destanımız sürerken, halkımız
yoksulluğuyla bir bayramı daha
geride bıraktı. Bir yandan halkı-
mız bayramı kutlama geire-
bilmenin derdindeyken, hastalıktan,
ilaçsızlıktan, tedavisizlikten çocuk-
lar yumru gözlerini. İMF'in is-
tekleri doğrultusunda sağlığa ta-
sarruf etmek adına Sağlık Ba-
kanlığı kaç hastanın kanına gir-
di pistince. Hastalıktan çocuklar
yaşamını yitirirken kılı kıpırda-
mayanlar, ülkenin başbakanı Şişin
atlatığı için birkaç dakika bayı-
lıca ne yapacağını şaşırdı.

Bizlerde Cansuyu olarak hal-
kımızın ramazan bayramını kut-
luyoruz. Halkımız, acılığın, yoksul-
lukların olduğu bayramları
arzu eden edeceğit diyoruz.

ZAFER DEDİK

7. yilına giren direnişimizde dünya halklarının direnme tarihine saygı gelenekler yaşandı. Ortadoğu halklarının fedakarlığı, M-L önderliğimizden yol göstericiliğiyle Anadolu topraklarında yese di, bayırdı.

2000 yılından 2006 yılına uzanan devam eden büyük direnişimiz, kendinden önce yapılmış bütün değerleri bünyesinde toplayan, geliştirip kükleyen, emperyalist kuşatma karşısında M-L silahına daha fazla sarılan ve ölme meydan okuyan bir ruhla bayırdı.

Bu büyük direnişimizin mimarları olan 122 şehidimiz Anadolu halklarının ficanın, iradesinin, vefasının ve onurunun simgesi oldu. Bu büyük direnişin yaratıcısı olan umudumuz, Türkiye halklarının kurtuluşunun teminatı olduğunu en pürkemi şekilde ortaya koydu. Ve yenilmezliğin, kurtuluşun biriktirilemez adı oldu.

Ölüm Orucu Direnişimiz Emperyalizme Başkaldırımı Adıdır

Direnizimizin gösterdiği en net olgu emperyalizmin ve oligarşinin stratejik saldırısının amaçlarına ulaşamamıştır.

Emperyalizm adı iyi biliyoruz ki, direnente yürütselnde, katan salarda ysk oluntlar ve böylece katanlar, genider ayığa kalkanlar. Bu nedende dörünceleirin teslim alınması, diren faine çekilmesi çok daha önemlidir. Beyinler teslim alınmalı, ihsa edilmelidir. Emperyalizme başkaldırıldı, bu ezilen dünya halklarının başkaldırısı. Zafer yine dünya halklarının zaferiydi. Yaşam insanları ölmenden yana bir tercihe zorlar ve insana bu tercihe yaptırarak olan ise hayata bakışı ve dörünceleiridir. Ve bu dörünceleiri döprülüsünde yaratıldığı döprular bütünsel eğer "yaşam kutsal"lığını kabul ettirmişti.

Yaşamın kutsallığı, halklarımızın tarihi ayaklanmalar ve haksızlıklara karşı verilen mücadelelerle, fedakarlıklar ve kahramanlıklar karşısında yerle bir olmuştur.

Ülkemizde Saldırı Hapishanelerde Odaklandı ve Tüm Halka Yapıldı

Halkların yanında devrimcilerin simgeleştiği mevrulardan biri hapishanelerdir. Ve devrimci tutsakların direnişleri her zaman halkların mücadelesinde önemli bir yere sahiptir. Devrimci tutsaklar yıllar boyu, oligarşinin saldırı hedefi olmuş, teslim alınmak istenmiştir. Buna karşın ise devrimci tutsaklar teslim alma politikalarına karşı yenilmezliğin, inancın simgesi haline gelmiştir.

Emperyalist Saldırı Çok boyutludur ve sadece tutsakların teslim alınmasına yönelik değildir. Ancak sosyalizmin savunulmasının odak noktası haline gelen devrimci tutsaklar eğer teslim alınabilirlerse Türkiye halkları, emekçileri, hatta demokratları daha rahat sindirilecek, susturula bileceklerdi. İttakar ve dışpartaklar rafa kaldırılacaktı.

F Tipleri bu saldırının önemli bir silahıydı. Ve bundan dolayıydı ki F Tiplerine karşı olmak, M-L'yi savunmak ve sahip olmak sosyalizme inanmakta özdeşleşti.

37 yıldır M-L önderliği ile anti emperyalist, anti oligarşik amaçla Türkiye halklarının kurtuluş savaşının devrimci önderi umudumuz, emperyalizmin ve oligarşinin her zaman hedefi durumundadır. 19 Aralık 2000 yılında tutsaklara yapılan "Hayatın dövi" adlı katliam operasyonunun temel hedefi olmuştur.

"Ya Ölüme Değişikliği Ya Ölüm!"

Baha baston, ilk günden yenilgiye uğradılar. "Ya ölümce değişikliği, ya ölüm" şiarını yükselttik. Bu saldırının bedelinin büyük olacağını biliyorduk. Yanılmadık. Feda bilincıyla kurduk, bu bilince emperyalizmin ve oligarşinin karşısına dikildik.

Ölüme yattığımız bedentimiz, emperyalizmin bayrında patlayan bombalara direnecek, tutuşturduğumuz ateş, halkların kurtuluş yolunu aydınlatıyordu.

Ekim 2000'den 2006'ya Ölüm Orucu direnişimiz, 7. yılına girdi. Direnişimiz bu yedi yıllık süre içerisinde

19 Aralık katliamını, dışarıda ise Armutlu katliamını yaşadı. Katliamlarla teslim alınmayan direnişçiler, zorla müdahaleyle sokak bırakıldı. İçeride ve dışarıda işkencelerle, yalan kampanyalarla, sansür politikalarıyla "direniş" yok sayılmaya çalışıldı. Sonuçta tüm bu politikaları direnişin gücü karşısında etkisiz kaldı. Feda ruhuyla donanan direnişçilerimiz iktidarı "zorla müdahale" saldırısını müzalelezen bedentleriyle direnişin gücünü, kararlılığını tüm dünyaya kanıtladılar. Bu nasıl bir irade, nasıl bir kararlılık ki insana kendini feda ettiriyordu, günlerce aylarca aç kalabiliyor ve son nefeslerinde bile parmaklar zafere durabiliyordu. Bu kararlılık, güven sosyalizme olan inanca somutluktu kendini.

Ve 20 Ekim 2000'den bugüne düzenlenmiş, yüreğimizin en güzel yerine uğurluyorduk onları. Ellerine kınalar yakıp kilitlerle ağıtları yola. Gözleri arkada kalmadı önce yol alanların.

"Yolunuz açık olsun" dedik. artlarından acı ile yürüyene başlayanlara

Acılık; Muradına ermek, namus
acılık, onur demek artık

Bir tas lorba için acılıktan vazgeçilince, insanlıkta da vazgeçiliyor.

Ekim'in 20'siydi. Tam 7 yıl önceydi. Keirseye yarıda alını kızı bantlarla yürütürsü. Ülkenin dört bir yanındaki alınlardaki kimi yıldızdan öptü yoldaşları bir bir

Vedalaşmak dar vakitlere sığmadı onların dediği gibi. Son bir kez ne biz onlara, ne de onlar bizlere sarıldı.

Bu bir savaşı halklara acılan. Onlar direnecek, vatandaşları için savaşacak ve teslim olmayacaklardır.

Yine teslim olmadılar. dedikleri gibi.

Yüreğimizin en güzel yeri neresi sahiden? Gökyüzünü, yıldızları sığdırdığımızı yanı mı?

Onların alınlarındaki yıldız sol göğüsün üzerindeki Cevahir misaliydi. Kaybedince beyin ölür, kalp duruyordu.

Sahiplendiler. İnsanlıklarını gibi. Bir silahtaki son mermi gibiydi yıldız. Zuhurün tam göğsüne saplanıp erisiyordu gökyüzündeki yıldızlara, yüreğimizin en güzel yerine - Kimi hücre hücre eridi, bir deri bir kemi kaldı. Kimi parampara çor oldu - Umuttu yıldız, gasatandı insanı - Dünyanın en büyük silahlı gücü karşısında bedenini silaha, bedenini meraleye dönüştüren güçtü - Umuttu, büyüdü bebelerin gözünde, kurusmayan dillerinde -

Savasta ve İdeolojide Dik Durduk Biz Karandık!

Tüm bu saldırılar karşısında, direnismizle, kararlılığımızla omuzluk ayaktaydık. Biliyoruz ki savasta ve ideolojide dik durmayanlar karanlıktalar - Bu evrensel bir savastı ve biz de evrensel bir direniş yaratarak karşılık verdik.

Direnismiz testin olmasının, direnmenin, kararlılığın manifestosuna dönüştü.

Her bir şehidin bir ayı, bir geleneğin yaratıcısı olurların, iradenin, inancın, kararlılığın göstergesi oldu.

Direnismiz halkların kurtuluşunun alternatifi olduğunu tüm dünyaya ilan edilmesini oldu.

Direnis; feda demektir
Feda olan dedik.

Feda; Kararlılık demektir

Sonuna...sonuna...kadar dedik

İnana sosyalimmedi

2AFER. DEDİK.

Selam Olsun

DEV-GENÇ'e

Selam Olsun

DEV-GENÇ';
Yaşatanlara

Akademik, demokratik mücadeleye yürüten gençliğin karşılarına devlet hep baskı ve zoruyla çıktı. Gençlik yönünde protesto ederken, bilimsel eğitim isterken, yazılmaya karşı mücadele ederken, soruşturmaya uğradı, gözaltına alındı, tutuldu. Meydanlar yasaklandı, gençliğin öne geçmesi yasaklandı, her türlü toplantı yasaklandı, her türlü toplantı yasaklandı, her türlü toplantı yasaklandı. Taleplerini haykırmalarına engel olmak için okullar meydanlar adeta savaş alanına çevrildi. Ve son olarak tecrit uygulamasıyla dayanışma duygularını öldürölmeğe çalışıldı. Gençlik tarihi boyunca bu dayatmalara karşı oranda karşı çıkılmaya çalışıldı.

Taa Osmanlı döneminde bile baskılardan nasibini aldı gençlik. Osmanlı'da talebelere ayırılan bütçe kesildi. Bu onların büyük bir yoksulluğa ve sefaletle karşılaşmasına neden oldu. Sükute ayaklanmasını örgütleyerek "bilinen en ciddi" gençlik hareketini yarattılar bu süreçte.

Cumhuriyet dönemine geldiğimizde ise Milli Türk Talebe Birliği karşımıza çıkar. 1924'te kurulan birliğin "biletlerde indirim yapılması" talebiyle düzenlediği yürüyüşe polis saldırır ve birçok öğrenci yaralanır. Sonraki yıllarda birliğin faaliyetlerine tahammül edilmez ve bir süre fesh edilir. 1960'lara geldiğimizde MTTB iktidardır, onun karşısında ise anti faşist bir gençlik oluşmuştur.

Anti faşist gençliğin oluşumu 1940'lara dayanır. 1944'te "faşizm ve uergüncülüğe karşı" diyerek İstanbul Üniversitesinde İlerici Gençler Birliği kurulur.

1950'ler sürenizde yeni sömürgecilik ilişkilerinin oluşturulduğu emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinin maalesef yıllardır ilk tepki örgütleyen gençlik oluştu. Amerikan Demokrat Parti iktidarının gençliğe verdiği cevap ise yine saldırı oldu. İstanbul Üniversitesinde meydana gelen katliamda, tarihler 28 Nisan 1960'i gösterdiğinde Tuncel Emeksiz polisler tarafından katledildi. Tuncel Emeksiz gençliğin ilk şehidi olarak geçer tarihe.

1961 Anayasası'yla nispeten demokratik bir ortam oluştu. Bu ortamda gençlik okulları ve dayanışma ilişkileri eder. Mahir Feyzi bu çalışmalarına önderlik eder. Üniversitelerde ilki 1956'da kurulan Fikir Kulüpleri kurularak örgütlenir. Fikir Kulüpleri hem akademik demokratik mücadeleye verir hem de halkın sorunlarına sahip çıkar. Modelleri her üniversitelerinde fakülte gençliklerinde geçmektedir. Yıkımlarda hep dev gibi genç hareketleri bulunur yanında.

1965 yılında Zonguldak Közlu Kömür Ocakları'ndaki direnen işçilerde dayanışma eylemine ilk faşist saldırı gerçekleşir. Faşistler işçilerin der kopmuştur, saldırılar artarak devam eder.

Gençlik ise mücadelesini Fikir Kulüplerini federasyona taşıyarak bünyesinde 17 Aralık 1965'de FKF kurdu.

1968'e geldiğimizde gençlik eylemlerinin frekansını değiştirdi ve kitleselliğini arttırdı. Eylemler hem militanlaşmış hem de kitleselleşmiştir. 6. Filoya karşı yapılan anti emperyalist eylemler İktidarı korkutmuş paralı askerleri harekete geçirmişti. Vedat Demircioğlu ve Atalay Savaş kaldıkları yurda baskın yapılması sonucu katledildi. Bu katliam gençliği yıldıramaz, daha kitlesel siddet faşizmin karşısına. Dolmabahçe'de ABD askerleri denize atıldı ve 6. Filo ölkemizi terk etmek zorunda kaldı. ABD elçisi Conner'in arabası yakıldı. Saldırıların gençliği yıldıramamış, gençlik daha çok örgütlenmiş, genişmiş, politikleşmiş ve halkla bütünleşerek devrimleşmiştir aynı zamanda.

FKF 10 Ekim 1969'da Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna dönüştü. Artık bir DEV-GENÇ vardı Anadolu topraklarında. Bu yıl 37. yazını kutladığımız DEV-GENÇ doğarken bağrında devrimci hareketin önder kadrolarını yetiştiriyordu. O kadrolar ki daha sonra THKP-C'yi yaratacaklardı.

12 Mart 1971'de yapılan darbeyle faşizm terör estirdi. Ökemeniz'de. Bu süreçte DEV, GENÇ kapatıldı. Ama DEV-GENÇ Dev. Gençliklerde sürer. DEV-GENÇ 1965 sonrasında önemli bir yere sahiptir. Anti emperyalist, anti faşist mücadelelerden işçi memur eylemlerine, köylülerin gelecekleri yoksullarının sorunlarına kadar nerede bir haksizlik olsa orada halkın yanında olmuştur DEV-GENÇ. Halkımızın genelde bölgelerde haklı bir yere oturmuştur. Her baskı yöntemi o yonden silinecek gütre değildir. Duvarlarda yazan DEV-GENÇ yazısı bugün hâlâ okunuyorsa simlenmişse bu tarihsel mirasın sonucudur.

DEV-GENÇ'in kapatılması gençliğin örgütlenme kararlılığını engelolmadı. Kısa sürede toparlandı gençlik ve sadece 3 yıl sonra İstanbul Maksak Öğrenci Kültür Derneği (İYÖKD) kuruldu. Atılgençliğiyle karşılaştıkça toparlanan gençlik İstanbul'dan sonra Anadolu'nun diğer illerinde de örgütlendi. Bunda silahlı mücadelelerin 1971'de başlamasının da önemli bir etkisi vardır.

1976'da Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu kuruldu. Herkesin kazileşti gençlik. 1977'nin sonlarında ise İiseli Devrimci Gençlik Derneği kuruldu. İiseli Gençlik de akademik demokratik talepler doğrultusunda mücadelesini daha örgütlü bir şekilde yürütebilecekti. Anti faşist mücadelelerin İiselere yayılması sağlayacaktı.

Gençliğin sabuc toparlanıp mücadeleyi yükseltmesi oligarşinin sivil faşist kesimini tekrar harekete geçirdi. 20'li yıllar faşizme karşı amansız mücadelelerin yürütüldüğü yıllar oldu aynı zamanda. Faşist saldırılardan halkın diğer kesimleri de nasibini aldı ve Faruk Maraf katliamları yaşandı. Gençlikte ise Şahin Aydın ve Keşim Yaman katledildi. 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nden süren işçilerin üzerine bomba atıldı. Gençliğin faşist saldırılara cevabı okul işgalleriyle, militan eylemleriyle, on binlerce kişinin katıldığı çarşı pazarlarıyla oldu. Devrimci hareket faşistlere ve faşist kurumlara yönelik eylemler düzenledi.

DEV-GENÇ 1977 (Mayıs) na 50 bin civarında kitleleriyle katıldı. Polis saldırısına karşı direnişin en önündedir DEV-GENÇ'liler. Meydanı tek etmezler polis parçesine ve kurgunlara karşın. Bir yandan polise direnir bir yandan da yarıları hastanaya kaldırılmaya çalışırlar. Polisle çatışarak şehitler DEV-GENÇ'liler kitlelerin daha fazla kayıp vermesine böylece erişirler.

1978'de 1500 delegenin katılımıyla yapılan kurultayda Devrimci Gençlik Federasyonu DEV-GENÇ kuruldu. Tarih sahnesinden hiç silinmemiştir. Fakat faşist sıklıkla yığın olduğu bir süreçte kurulması önemini daha da arttırmıyordu. Faşist işgalleri kaldırma göreviyle karşı karşıya idi. Böylece bir süreçte birliğin yakıcılığını hissetmesi gereken diğer sol "sosyal faşist" "militar bozkurt" çatışması yapıyordu.

Amerika'nın "iyi sarkılar" 12 Eylül 1980'de bir darbe daha gerçekleştirdi. 12 Eylül tarihliyle tüfeğiyle gelip karabasan gibi sökmüştü halkın üzerine. Ama asıl etkisi daha uzun bir zamana yayılanaktı. 12 Eylül'ün. Gençlik gözaltılardan, işkencelerden, tutuklamalardan, kayıplardan, katliamlardan aldığı nasibini, 12 Eylül'le gençlik apolitikleştirildi. Değere edildi. Çok büyük bir oranda yozlaştırıldı. Cuntacılar bu uygulamalarıyla "artık gelme sınırı bizde" "esmoyalım da besleyelimmi" diyorlardı.

Gençlik buntları yasasa da örgütlenme ve mücadelede işbirliklerinden vazgeçmedi. Bedeller de ödendi. Gençlik ama hiç vazgeçmedi. Marafından 12 Eylül'ün üniversitelerde oluşturduğu Yüksek Öğretim Kurumu'na (YÖK) karşı verilen mücadeleler gençliğin tekrar toparlanmasına yol açtı. "YÖK'e Hayır" kampanyası yürütüldü ve Ankara'daki YÖK Merkezi DEV-GENÇ tarafından bombalanarak tahrip edildi. Bu eylem gençliğin hiçbir zaman teslim alınamayacağını herşeye rağmen mücadelesini sürdüreceğinin kanıtıydı. Cunta da olsa, oğlanüstü hal ile edilmiş de olsa, sikiyönetim gelmiş de olsa, ... Bedeller pahasına...

"Doğrulup güredik Nisan direnişinde kavganın izindeyiz

Okulda, fabrikada, kunda işgalleri kına kına" diyor DEV-GENÇ marşında. 1987'nin Nisan ayında tek tip dernek yasasına karşı yapılan eylemlerle gençlik tekrar ayağa kalktı. 500 kişi Beyoğlu Meydanı'nda asilik grevi gerçekleştirdi ve İktidar geri adun etmek zorunda kalarak tek tip dernek yasasını iptal etti. Bu direnişler gençliğin özgüvenini geliştiren ve önüne asmakta olduğu bir rol oynadı. Bu eylem halkta da yayıldı.

Direnizlerle, karakullu ve örgütlenmedeki ısrarıyla olduğu İMÖ-DEP ve TÖDEF, YÖK'ün, üniversite yönetimlerinin ve oligarşinin baskıları demoklere engel olamadı. "Halk için bilim, halk için eğitim" i sloganlı genelikle öğrencilerin sorunlarını, halkın sorunlarından ayrı tutmadılar hiçbir zaman. Cuntaya, faşizme, oligarşinin politikalarına ve emperyalizme ile alınan tavırların altında geneliğin imzası var. Geneliğin bu yönü her zaman saldırıya uğramasını doğuruyordu. Faşizm saldırarak geneliğin önüne kesileceğini düşünüyordu ama hiçbir zaman beklentilerinin konsolidasyonunu bilmedi. Bu anlamda DEU-GENÇ boz epmelektir.

90'li yıllarda Rehberlik ve Dayanışma masaları gibi üniversitelerde Dayanışma duygularının dışlanması bu masalara saldırı ve Mimar Sinan Üniversitesi'ndeki kampüsü'nde Seher Şahin katledildi. "Seher katledilse de binlerce Seher olacak" demişlerdir yoldaşları. Seher'in adıyla sordur dayanışma masaları, Anadolu'ya yayıldı.

Katillerin, koyu DEU-GENÇ'i yıldırınacakları olarak yıllık bir direniş tarihi vardı DEU-GENÇ'in. Bu tarihi onunla savundu DEU-GENÇ'liler, umudu büyüttükler. 37 yıllık tarihlerinde hep daha ilerisi için uğruşarak bugüne kadar geldiler. Üç gün bir arada kalemoyup birliklerin dağıldığı günümüzde, Türkiye salınan bu 37 yıllık tarihten öğrenilecek çok şey var elbette.

Bugün geneliği öğreniyor tarihini. Öğreniyor ve daha ilerisi için canını düşünme tutuyor. Önce tutusaklar deyip saldırısını büyütüldüğü için de oligarşi, susturucu yarandı DEU-GENÇ'liler ve susturucu kırım gücü bu tarihten geliyor. Zehra Kulaksiz tutusakların ölmesi ve bedenine yapılan saldırıya bedeniyle siper oldu. Hücre hücre erken bedeni geneliğe kor ve can katıyordu. "Uğru olma demek hiçbir değer yoktur" diyenlere sehihliği ile cevap verdi. Parasız, bilimsel, demokratik bir eğitim ve bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye talebiyle yürüttüğü geneliğe mücadelesinde bayrağını Özen'e, Selma'ya, Eyyüp'e, ... devretti. Özen Durakcan bayrağı Ankara Kalesi'nin burçlarına dikti. Selma Kubat Gebze Hapishanesi'nde "halkın can feda" diyerek tutuşturdu. Adaletten olmadığı bir ülkede zulmün baskısına uyan Eyyüp Beyazın pengaladığı ölüm sessizliği tar.

Zehralar, Özenler, Selmalar, Eyyüpler okulda tek başına iken faşistlerin ağır baskısına engel olan Hanıyettender, dayanışma masasında polislerce katlediler. Seherlender, kuşatıldıklarında teslim olma namı gelenekini yaratan Mahirlerden cevabın y=rekliyelerden öğreniler. Selma olsun, DEU-GENÇ'i yaratanlara, Selma olsun DEU-GENÇ'i yaratanlara.

SADO'nun
Yolundayız !

Dizi Dizi
Diziler
Hasta Olan
İniler

Evet hasta olduk... Ancak türk'deki gibi intemiyoruz.
Türkü ise söyler: Sıra sıra siniler

Hasta olan iniler....

Bu diziler hayatımıza girdi gireli biz hasta etti. Öyle ki; kahra-
manlar, oyuncular, müzik, yöre vs... derken basına oturmadığı-
mız dizi kalmadı. Bu dizilerin ülkenizin şu an en esaslı dizi-
si olan "yazdırma" ile derin başlarını anlatmayacağız. Ki bu
dizi film bizim mücadalemizin temel nedenlerinden biridir. Ve
yıllardır biz bunun için dövüşürüz. Her daim üstümüze sikra-
yon camurundan önce kendimizi sonra çevremizi koruruz.

Ancak bu dizi furyasında zaaflarımızı, oksayan, küçük bur-
juva özlentilerimizi gideren sahneler çıkınca, merak duygumuzu bir
kâhın ki kâh giriveririz. Kendimizi, aile fertlerimizi, arkadaşla-
rımızı olmalı, komşumuzu oradaki kahramanların, figüranların yerine
kaydırırız. Sonra da gelsin konuşma beceriklikleri, gitsin sarıma
sarı sarıkılar... Filmdeki oyuncuların yaşantıları hayatın içinden
döner, ancak fikirleri ve çözümleri ne kadar hayatın içindedir!!
Ne kadar sorunları çözerek göste!!? Ya da sundukları çözümlere
bakalım; hemen hepsi birbiriyle selisik çözümlerle, en elle
kutulu çözümler atasözleri ve halk deyimleriyle verilerlendirir.
Feki bu mudur öğretici ve yararlı olan. Dizilerden öğrenmek
istediğimizi konu bu mudur yani. Biz o sözleri bilmiyoruz mu?
Ki oradan öğreniyoruz. Bilmiyorsak da halkın değerlerini kendine
malzeme yapan piyasadan, bu dizilerin ne farkı var da biz ten-
cih ediyoruz. "kating" denilen izleme oranını artırıp dizi piyo-
sasının ekonomik sorunlarını mı çözmek istiyoruz!!

Eğer "değerli tiyatro sanatçıları var, onları başka nere-
den göreceğizim. Ben sanat sayretmek istiyorum" diyorsak. O öği-
rudur, dizilerde oyunculuk yapan tiyatro sanatçıları değerli sa-
natkarlardır. Ancak onlar bile "dizilerde niye sanat oran in-
santlar!" diye ağıtlanıyor yapmışlardın. Kimileri ise senaryo-
yu bile okumadıklarını, sahneyi oynayıp çıkarak oradan
hızlıca uzaklaştıklarını ve sadece ekonomik nedenlerden
dolayı oynadıklarını söylemişlerdir. Yani o sanatkarlara sev-
gi saygı, hayranlık duyuyorsak bu sözlerine bile kulak ver-
sek izlemeyiz o dizileri.

~ Öğrenmek, bilmek bilmeyen dikenli bir yoldur. ~

Ve bu dizilerde büyük bir aldatmaca vardır. Kendine "solcu" diyenlerin dizileri böyledir. Herşeyin gerçeğinin buralarda anlatıldığı, gerçek solun bu olduğunda ısrar edilir. Sol ideolojinin iktidarın boşaltılması, çarpıtılıp halktan sağutulması İstelin esbolarak. Oysa ki gerçekte proleterya ideolojisi faşizmle yönetilen bir ülkenin baş- nında esle halka aktarılmaz. Çünkü faşizm sola düşmandır ve düşmanını esle tenitmez. Onu şiret- li saldırır. Bu saldırıda da herkes yani toplum nasibini alır, bu dizilerde saldırı mevzisi olur, hem de evlerimizin içine kadar girerek.

Günlük yaşamda insanların kaşısına çıkan sorun- ları bertaraf etmenin bir yeri olarak da bu dizi- ler adres gösterilir. Yani esil sorunları uzaklaştır- mak için insanlar bu dizilerle oyalanır. Ve kordirilir. Önceki yıllarda "Adliye koridorlarında, sokağı sokağına" isimli programlar vardı. Buralarda da adliyelerdeki davaların davacıların halleri, trafik kazası, cinayet gibi kötü olaylar başına gelen insanların İcten acısı halleri bir macera filmi gibi verilmekteydi.

Onlar sırasını savdı demek ki, şimdi bu di- ziler moda oldular, bu dizilerle insanlar kandırılmak, susturmak ve sindirmek modası.

Bu dizilerdeki sahneler, kişiler bizi düzenle tekrar buluşturur. Yani o kopmak için cobologye, sıkıntılar çekip lanetlediğimiz düzenle. Örgütümüzü güçlendirmek için günümüzü günümüze katma- mız, değerli emekler harcamamız beyhude bir cobaymızta biz bu emeklerimizi dizilerde böyle harcarız. Devrimci kişilik için ayırdığımız zaman bu dizilerle önce cıttlamaya başlar. Sonra cıttıklar büyür. Derin yarıklar, parçalamalar, cözölmeler derken domadağın olur. Bu zincirleme bize hiçbir zaman uzak olmamıştır, olmayacaktır. Hani biz devrimci ki- şilige giderken burjuva özelliklerden kurtulmayı et- rafımızdaki kabuğu kırmak olarak, insanın özüne dönmek olarak tanımlarız ya, İste bu durumda bunun tam tersidir. Bu defa da burjuva özellikler kendine sıracak yerler bulur. Dizilerin her bölümünde sıkıntılar artar.

Kimi ane- evlat sevgisi olarak sunulmuş bir duy- gu semirüsünden kendine pay çıkarır, kimisi İleide kaşısına çıkacak beyaz otli prensini bekler. Kimi

~ Öğrenmek, bitmek bilmeyen acaekdi bir yoldur. ~

mutlaka taa yaşamaya yaşamaya ulaşacağına inanır, ayn-
kú filmdeki genç kız ya da genç erkek ulaş-
mıştır bu hayaline, kendisi neden ulaşmasındır ki.
Kimisi de filmlerdeki dümlü karakterlerin aştın-
do kendisini aştığını düşünür, bundan sonra-
ki yaşamında o karakterin davranışlarını taklit
etmeye başlar. Sıcını o kızlar gibi savunur, t-
rosını, sıcak sekinini o genç delikanlılar gibi ya-
par, boşertüşünü o kadınlar gibi bağlamaya baş-
lar.

Kendisine devrimciliği layık gören bir insan bu
dizileri kendine layık görmez. Bunların bir sosyalik,
kandırmaca olduğunu, halka ve topluma izletti-
rilererek soldandığını düşünür. Ve sınıf tını ortar. Ken-
disine anne-baba diyen bir insanda bunları izleme-
yi kendine yakıştırmaz. Çünkü bu temiz ve karsılık-
sız sevgi Tv ekranında satılığa çıkarılacak kadar düşü-
rölmüştür. Böylece kendi duygularında satılık, boyağı
hale getirilmiştir. Bu dizilerdeki insanlar çocuklarına örnek
olamazlar.

Peki ne yapmalıdır?

Bu hesapsızca harcadığımız zaman dilimini nasıl ken-
di lehimize çevirebiliriz? Bunlardan nasıl kurtuluruz?

Elbet bir yolu var. Öncelikle istemek gerekir
ve yolu çizmek için adım atmak gerekir.

O okşam dizi izlemeyince ne kaybederiz? Hiç-
birşey! Peki ne kazanırız? Sorunun cevabı bize bağlıdır.

O zamanı; dinleterek, sohbet ederek, kitap okuyarak
veya herhangi bir hobiyle uğraşarak doldurduğumuzda
kazanmaya başlarız. Ki o zaman dilimi zaten bizindir.
Dizilerle işgal edilmiş, bizden alınmıştır. Napmamız gere-
ken bu esaretten kurtulmaktır. Belki yaptığımız işler
bize ilk başlarda zor gelebilir, sıkılabiliriz ancak kitap
okumanın ne kadar zevkli birşey olduğu, ya da sehibetin
ne kadar rahatlatıcı olduğunu farkedince fikrimiz değı-
şecektir. Kendimize, üretime ayırdığımız bu zaman dilimi
mi yine kendi gelişimimiz için faydalı olacaktır.

Ayrıca kitaplarda da insanlar kahramanlar, olaylar,
mekanlar vardır. Onlarla da tanışmak, onlardan da
öğrenmek gerekir.

"En iyi dost kitaptır" sözü bosa söylenmemiştir. Her kitapla yeni yeni dünyalarla tanışırız. Farklı ülkelere gidip farklı insanlarla konuşuruz. Bu bizim hayat gücümüzle birleştiğinde aldığımız hoş ve keyifli hiçbir diizde bulunuyoruz.

Hayattaki tercihlerimizde elbet seçici olmalıyız. Bu durumda bir tercihtir ve sonuçlarına katlanmayı da göze almak gerekir. Ona göre adım atmak gerekir.

Tercih kısıtlıdır. TV'nin kurasına oturmak ve kumandayı ele almak ya da almanak, izlemek ya da izlememektir, sorun ve çözüm....

Dünyada ve Ülkemizde DİRENİŞ TARİHİ EKİM DEVRİMİ

1917 yılı, dünya halklarının ve dünya işçi sınıfının hayatında önemli değişiklikler getirdi. Mücadele eden bir halkın neleri başarabileceğini gösterdi.

Her türlü baskının, zorun, olumsuzlukların karşısında, ayakta katabilmeyi, olumsuzlukları olumluya dönüştürmeyi öğretti.

Rusya'da 1917 Şubat'ında ve 1917 Ekim'inde olmak üzere iki devrim gerçekleştirildi. Her iki devrimin öncülüğünü de Lenin önderliğinde Bolşevik Partisi yaptı. İşçi sınıfı Bolşevik Partisi tarafından yönetiliyordu. Sadece işçi sınıfı değil, işçi sınıfı yoksul köylülerle ittifak kurmuştu. Ayrıca askerler ve burjuvazilerin desteğini de sağlamışlardı. Ve Lenin'in önderliğinde, Bolşevik Partisi'nin öncülüğünde Rus halkının mücadelesiyle gerçekleştirildi.

1917 Şubat ve Ekim devriminde nitelik olarak değişiklikler, farklılıklar olsada, görüldüğü üzere her iki devrimin nedenleri ve dayandığı güç aynıdır.

Rusya iktidarda toprak ağalarının yönetimi olan Çarlık rejimiyle yönetiliyordu. Nüfusun altı da baş gibi büyük aşırı yükünü köylülük oluşturmuyordu. Halk acılık ve yoksulluk kaderleri olmasada buna mahkum ediliyordu, Çar tarafından.

Rus halkının kaderi miydi, yoksa bir avuç egemenin sefahati için miydi?

Milyonlarca emekçinin emeğini sömüren bir avuç zengin, halk düşmanı olan Çarın egemenliği icandı halkta celtirilen acılık, yoksulluk.

1895'de cesitli işçi gruplarının ve demerin birleşmesiyle Lenin önderliğinde Bolşevik Parti'nin ilk adımı olacak olan "Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Sosyal Birliği" oluşturuldu. Oluşturulan bu birlik 1898'de birleşerek RSDİP'i (Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) kurdu. RSDİP oluşumunda sonraki her aşamada yönlendirici, aynı zamanda belirleyici bir güç oldu. Rusya'ya devrime götürecekt olan, ideolojik dayanımlı, sıkı bir disiplin ve teyliğe iktidarı alma gücüne sahip bir partiydi. Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP)

1900'li yıllar ekonomik krizin faturasının emekçilere karşı korıldığı ve uygulanan yöntemlerle halkın yaşamını "cehennem haline getiren yıllard. Bu yıllarda üç bin küçük ve büyük işyeri kapatıldı. Üstbinden fazla işçi işten atılarak sokağa atıldı, işçilerin keretleri düşünülüyor. Bunun karşısında işçi sınıfı sinesine sıkıp oturmadı, mücadele ettikçe artan devrimci bir

ivme kazandı.

22 Ocak 1905'de işçilerin iş gününün 8 saate indirilmesi, asgari ücretin en az bir ruble olması, fazla mesainin kaldırılması talebiyle Çar'a, Kızlık Sınavı dağını bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüşe yaklaşık olarak 200.000 işçi haklı talepleri için katıldılar.

Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçecek olan bu yürüyüşte savunmasız ve silahsız olan işçilerin üzerine Çar'ın askerleri tarafından ateş açıldı. Bunun sonucunda 1000 işçi katledildi. Katledildiklerinde bir Pazar günüydü. Kızlık Sınavı'nı ölü kulla kesmişti... Çar rejimi tarafından yapılan bu katliam Rusya devrim tarihine "Kanlı Pazar" olarak hatırlanıyor.

Çar'ın bu katliamı ülkenin dört bir yanına yayıldı. Bunun sonucunda protestolar başladı. "Kahrolsun Zarbuluk" sloganlarıyla işçilerin grev yapmadığı tek şehir kalmadı. Daha fazla işçi greve gitti ve bu sayı 500 bine çıktı. Önderliğini RSDİP veya onların öncülüğünde oluşturulan işçi grupları yapıyordu. Devrimin durumu silahlı eylemler, grevler için acele gelmiş, bütünleşmişti. Fakat bu durum Çar tarafından bastırıldı. Ardından baskı, terör ağırlaştı, fakat Bolşevik Parti örgütülüğü konuşarak geri çekildi ve yeni bir ayaklanmaya hazırlanmaya başladı. Aynı anda parti içindeki ideolojik sorunlara karşı mücadele de veriliyordu.

1912 yılında menşevikler parti içinden tasfiye edildi. Çünkü iktidarın işçi sınıfı tarafından alınmasına karşı farklı bir tutum içerisindeydi. Bu çekişme içerisinde kitleleri devrime kanalizasyon etmek mümkün değildi ve böylece tasfiyeye karar verildi.

Savaş 3. yılına girdiğinde ülkenin bütün kaynakları yok oluyordu. milyonlarca insan savaşta ya da hastalıklardan ölmüştü. İşçiler, köylüler, satolet içerisindeydiler. Fabrikalar, atölyeler durmak üzereydi, halk açtı.

Çarlık ordusu durmadan yenilgiye uğruyordu. Téchizattan yoksundu.

Bütün bunlar işçiler, köylüler, askerler ve aydınlar arasında Çarlık hükümetine karşı nefret ve öfkeye yol açıyordu. Kitlelerin aralığı karşı nefret ve öfkesi devrimcileşmeye başladı.

1917 yılının 9 Ocak'ta grevler yapıldı. Petersburg, Moskova, Bakü ve Kijni - Novgorod'da yürüyüşler yapıldı. Moskova'da işçilerin öte bir 9 Ocak grevine katıldı. menşevikler ve sosyalist devrimciler, devrimci hareketi liberal burjuvazinin istediği yollara kanalizasyon etmeye çalışsalar da, işçiler Bolşevikleri izlediler.

18 Şubat 1917'de Petersburg'daki Putilov Fabrikası'nda bir grev patlak verdi. 22 Şubat'ta büyük fabrikaların işçilerinin çoğu greve gitti.

23 Şubat'ta (5 Mart) rastlayan Uluslararası Kadınlar Günü'nde, Petersburg Bolşevik Komitesi'nin çağrısına uyan işçi

Kadınlar açlığı, savaşı, Çarlığı protesto etmek için sokaklara döküldüler.

24 Şubat'ta gösteriler daha da şiddetlendi. 200 bin işçi grevdeydi. 25 Şubat'ta Petersburg'daki işçi sınıfının tümü devrimci harekete katılmıştı. Değişik semtlerdeki grevler birleşerek şehrin bütününe kapsayan genel bir siyasi greve dönüştü. Her yerde gösteriler oluyor, polisle çatışılıyor.

"Kahr olsun Çar"

"Kahr olsun Savaş"

"Etmek İstiyoruz" sloganlarıyla, kırmızı bayraklarıyla sokaklardaydılar.

26 Şubat'ta siyasi grev ve gösteriler bir ayaklanmaya dönüştü. İşçiler polis ve jandarmaların silahlarını ellerine geçirerek silahlanıyorlardı.

General Habelar 26 Şubat'ta kadar işlerine dönmeyen işçilerin cepheye gönderileceğini açıkladı. Ama artık devrim başlamıştı.

26 Şubat'ta Pavlovski Alayı ihtiyat kıtası dördüncü bölüğü işçilere değil, işçilerle çatışmakta olan otuz polis birliğine ateş açtı. Kadınlar askeri birlikleri örgütlemek için çalışma yürütüyorlardı. Askerlere doğrudan hitap ediliyor, onlarla korduşa bağlar kuruyor ve nefret edilen çarlığı devirmek için halka yardım etmelerini noktasında çağırıda bulunuyorlardı.

27 Şubat'ta Petersburg'daki birlikler işçilere ateş açmayı reddediyorlardı. Ve ayaklanan halkın yanında yer almaya başlıyorlardı. 27 Şubat sabahı İsyaoya katılan askerlerin sayısı 10 bin iken, 60 bine geçti.

Ayaklanan asker ve işçiler hopisteki devrimcileri kurutmaya ve Çar'ın bakanlarını, generallerini tutuklamaya başladılar.

Petersburg'daki devrimin zafetinin haberi diğer şehirlere ve cepheye yayılınca, askerler ve işçiler her yerde Çarlık görevlilerini öldürdüler.

Şubat Devrimi, burjuva demokratik bir devrimdir. Bolşevik partisinin önündeki görev, elde edilen ilk başarılarından sonra da devrimci işçi ve asker kitlelerine, devrimin tam başarıya ulaşabilmesi için daha çok yol kat edilmesi gerektiğini, iktidar burjuva geçici hükümetinin elinde bulunduğu ve Savyetlerde de Ulaşıcılar - menşeviklerle - sosyalist devrimciler egemen durumda bulunduğu sürece, halkın barışa da itaprağa da, çekmeğe de kouruzmayacağını, tam zafere ulaşabilmek için bir adım daha atıp iktidarı Savyetlere geçirmek gerektiğini anlatmaktır.

Şubat Devrimiyle iktidara gelen burjuvazi, devrimci coşkudan yararlanarak savaşı sürdürmek, bu coşkuyu barışa karşı kullanmak istiyordu.

Ülkedeki yıkım ve yiyecek yokluğu, sermayelerin ve işletmelerin işçilerin yararına kamulaştırılmasını, büyük toprak

Sahipleri topraklarının kayıtlarını yollarına olarak kamuleştirilmesini gerektiriyordu. Fakat burjuva hükümeti büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin çıkarlarına açıyordu. Yapılan burjuva devrimiydi. Bu devrimi işçiler, köylüler ve sınıksızlar hesabına yapmışlardı.

Ayrıca emperyalist savaşın, iktisadi sıkıştırmalar ve yiyerek kıtlığından kaynaklı zor günler geçiriyordu. Şubat Devriminin ilk çalışmalarını devrimin temel sorunlarını çözmeye yeteneksizdiler. Bundan kaynaklı ülkeyi emperyalist savaş çıkarmada, iktisadi sıkıştırmadan kurtarmak için yeni bir devrim gerektiriyordu. Bu devrim ise sosyalist bir devrim olmalıydı. Ve sonucunda Ekim Ayaklanması oldu.

Toprak ağalarının ve burjuvazinin iktidarını deviren ve yerine işçi-köylü hükümeti yerleştiren Ekim Devrimi, Şubat Devriminin çalışmalarını sürdürdü. Sovyet iktidarı tarafından temel öngörüler alındı. Büyük toprak sahiplerinin ve kulakların mutlak egemenliğini kırmak ve toprakları, kır emekçi yığınlarının emrine vermek, fabrikaları ve işletmeleri kamuleştirmek ve onları işçilerin yönetimi altına koymak, emperyalizm ile bağları koparmak ve yabancı topraklara fethi siyasetinin merkezini düşürmek ve en son ezilen halkların emekçi yığınlarının kendi kaderlerini tayin etme hakkını kabul etmek ve bağımsızlıklarını tanımak alınan temel öngörüler arasında oluyor. Böylece Ekim Devrimi sosyalist bir devrim oluyor.

Ekim Devrimi, Rusya'nın çevre bölgelerindeki işçiler ve köylülerin, Rusya'daki işçiler ve köylüler ile ittifakını güçlendiriyor. Onların sosyalizmin başarısına inancını artırıyor.

Burjuvazi bu dönemde de kendi halkını ulusal baskıdan kurtarma peşinde değil, halkın emeğinden koruma elde etme özgürlüğü, topraklarını ve sermayelerini koruma özgürlüğü peşinde oluyor.

Ve bunun sonucunda da, emperyalizm ile bağları koparmadan, ezilen ulusların burjuvazisi devrilmeden ve iktidar bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden, ezilen ulusların kurtuluşu mümkün değil.

"Bütün iktidar, ezilen ulusların emekçi yığınlarına" sloganıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı kavrusundaki sosyalist kavram, tüm uygulama haklarını ve öngörülerini kazanıyor.

Böylece Ekim Devrimi, eski burjuva ulusal kurtuluş hareketine son vererek, ezilen ulusların işçi ve köylülerinin her türlü baskıya karşı ve bu orada ulusal baskıya karşı, "kendi" burjuvazilerinin iktidarına karşı ve yabancı burjuvaziye genel olarak emperyalizme karşı sosyalist bir hareketin doğmasını sağlıyor.

Ve Ekim devriminin dünya ölçeğindeki önemi,

• Ulusal sorun, ulusal birliğe karşı savaş gibi

özel bir sorun olmaktan çıkarak, ezilen halkların, sömürgelemler ve yeni sömürgelemler, emperyalist sömürlerden kurtuluşu genel sorunu haline getirerek bunun alanını genişletmiştir.

• Bu kurtuluşun gerçekleştirilebilmesi için büyük alanlar yaratmış ve gerçek yolları açmıştır. Ve böylelikle Batı'nın ve Doğu'nun ezilen halklarının kurtuluşunu geniş ölçüde kolaylaştırmıştır, onları emperyalizme karşı ufkun savasının ortak yoluna getirmiştir.

• Batının proleterlerinden Rusya devrimi aracılığıyla Doğu'nun ezilen halklarına kadar vuran dünya emperyalizmine karşı yeni bir devrimler cephesi kurarak, sosyalist Batıyla köleleştirilmiş Doğu arasına köprü kurmuştur.

Sonuç olarak Ekim Devrimi, en güçlü, en dayanıklı, askeri açıdan teçhizatlı iktidarların yıkılabileceğini, adalet ve eşitliğin olduğu bir düzenin yaratılabileceğini, iktidarının kurulabileceğini tüm dünya halklarına göstermiştir.

Ekim Devrimi sömürsüz, özel mülkiyeti kaldırmayı amaç edinen proleterya devrimleri dönemini başlatmıştır.

Sosyalist hareketlerin iktidar ufkunu netleştirmiştir, Ekim devrimi, devrimin nasıl yapılacağıyla birlikte, nasıl yapılması gerektiğini de göstermektedir.

...

Bolşevik Kitef haykirdi goldaqlara:

"Yoldaqlar, - dedi, -
tarix

yeni işni ve köyler şuxları,
yeni kızıl asker

yeni, bir məzələ yapıyoruz, - dedi, -
hücumə keçiriyoruz, - dedi -

Ve Neva nehrində buələr kızanırken
onlar bir sovet gibi iştihah
ve rüzgâr gibi cesur,

Kişlik Saray'a girdiler.

...

Nasim Hikmet
Kuveyt Milliye 1939

ATEŞKES Çözüm Değil!

Abdullah Öcalan'ın PKK'ye ateşkes çağrısı yapmasıyla 1 Ekim'de 5. kez ateşkes ilan etti Kürt milliyetçileri.

KKK (Koma Komalen Kurdistan) Yürütme Konseyi ateşkes konusunda yayınladığı bildiriye "Kürt sorunu çözülmemiş ve çözümlü dayatır duruma gelmiştir" diyerek beklentilerini açıklamıştır. Öncelikle ateşkes süreçleriyle bugünü değerlendiren Kürt milliyetçiliği ateşkesle çok büyük misyonlar bismektedir. Ateşkesin iyi değerlendirilmesi gerektiğini ifade edip bu değerlendirilmenin yapılmadığında süreci tıkayabilecekleri adayısıyla provokasyona geçeceklerini açıklamışlardır. Hatta işi "hükümete cesaret verilmesi" demeye kadar vurdurmışlardır. Devletin, ABD ve AB'nin Kürtlere yönelik politikalarında defizitlikler, olumlu gelişmeler bulmaya çalışan Kürt milliyetçiliğinin bu yaklaşımının gerçekte bir karşılığı yoktur.

Eğenerlerin attıkları tek bir olumlu adım dahi yoktur. Diyarbakır'da katledilen çocuklarımızın kani kurumamıştır, Şanlıurfa'da atılan bombaların gerçek sorumluları yangılandırmamıştır, Mkar-sınha ve Filhak aynı devran etmektedir.

Kürt milliyetçiliğinin yaşadığı bütün sorunlarının kökeninde sosyalizmin inkarı vardır. Sosyalizm düzeycesi olmadığında, kendi başına ve halka değil de egemenlere bel bağlandığında ufukları daha da kısıtlanmaktadır. Ateşkes sürecinde bunu daha çok gördük. Mesela "oydu ve barışsever kesimlerin yaptığı gelişmelerle uluslararası çevrelerin ateşkes çağrılarının karşılık bulması tarihi bir adım" denilmektedir. (8 Ekim 2006 Günden)

Kürt sorununu yaratan bahsettikleri "uluslararası çevreler" ile Kürt milliyetçi hareketi her daim yüzdünü bu güstere çevirmektedir. Beklentileri emperyalizmin müdahalesi yönündedir. Amerika Ortadoğu'ya müdahale ediyor, Irak'ı işgal ediyor, bülçü - parçalıyor. Halkların beline bir gelişme yaşanıyor mu? Ortadoğu halkları barış ve huzur içinde mi? Olmadığı ortada. Ortadoğu'da ve dünyada ulusların i-adeleri siğneniyor, yeni sınırlar çiziliyor, halklar birbirine düşman oluyor. Bütün bu gelişmeler hangi politikaların ürünü? AB ve ABD'nin böl-parçala-yenet politikasından başka bir şey değildir. Emperyalizmin müdahalesinin olduğu her ülkede sorun aynıdır. Kan, gözyaşı, yakıp yıkılan işgal edilen bir ülke, katledilen insanlık ve fakirce merkezleri.

AB, BM, ABD ya da NATO. Adı ne dursa olsun emperyalizmin özü aynıdır. Bu güçlere bel bağlanmak çözümsüzlüğe doğurur. "İki taraf da ateş kesin" deniliyor. Bu da emperyalist bir senaryodur. Emperyalizm bugün halkları devrimci örgütleri ve anti emperyalist tüm güçleri silahsızlandırmak istemektedir. Peki senaryo da her iki taraf silahsızlandırılabilir mi? Devletin silahsızlanmayacağı ortada. O zaman silahsızlanmadan kasıt PKK özelinde halk güçlerinin silahsızlandırılmasıdır. Yeni Kürt halkının mücadelesinin geriletilmesi. Emperyalistler böylece bir çözümden yarıyor. PKK ateş kes ilan ederek bu emperyalist politikaya uygun olmaktadır.

Kürt milliyetçiliği "ateşkes sürecinde zor zamanını doldurdu" denmektedir. Aslında yeni bir yaklaşımı değildir. Gündem Gazetesinin 8 Ekim 2006 tarihli sayısında "PKK sisteminin dayandığı felsefe siddeti öngörmez. HPG'nin mücadele stratejisi: neçer savunma sızgısidir" denilmektedir. Kendi içinde bir çok seliskiği barındırmaktadır. Kürt milliyetçiliği. Hem siddete karşı olduklarını söylüyorlar hem silahlı bir güçle mücadele. Zoru yadsıyorlar ama silahlı eylem yapıp halka zarar veriyorlar. Bu tutarsızlığın kaynağına baktığımızda yine ideolojik sorunları ve gelecekteki emperyalizmin hedeflerine göre belirlenmesini görüyoruz.

PKK 1978'den bugüne siyasi arenada yer alıyor. Kurulduktan büyük sorunla karşılaşarak yapılandırılması oluyordu. İlk sızgıyı gördükten sonra büyük değişiklikler yapıldı. Örneğin kuruluş bildirilerinde "PKK başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, ortada kalması ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği düşüncesindedir" dersen ateşkes sürecinde Murat Karayılan "Elbette biz bir sistem olarak ABD ile demokratik çözüm sürecinin gelişmesi çerçevesinde ilişkiler ve dostluk geliştirmek istiyoruz" diyebilirdik. İki cümle arasında büyük bir uçurum vardır. İlkinde emperyalizm tamden reddedilmekte ikinciinde ise emperyalist çözüm sunulmaktadır.

Kendi özgüçüne güvenmeyenler hep birilerine yaslanmak ister. G=4 kimdeyse ondan yana olurlar. Bugün emperyalizm güçtedir ve Kürt milliyetçiliğinde emperyalizme bir itirazı yoktur. Çözümü emperyalizmde bulan Kürt milliyetçiliği devlet ve anaları da yanlış değerlendirmektedir. Ordu içinde solcular gibi kesimler olduğunu savunup barışı isteyen kesimlerin ateşkesine engel olduğunu savunmaktadır. Yaşar Büyükanıt'ı ordu içinde ikinci bir partiye uygulamalarını istemeyen grubun yeni solcuların bir siyasi olarak değerlendirilmekte oldukları. Oysa ki ordu üzerine düşen görevi yeni halka karşı savaş yöntemlerinin geliştirilmesidir. Bu bakış açısı kapitalizmi, faşizmin politikalarını, emperyalizmin yeni dünya düzenini görmemektedir. Üç faşizmin yöntemlerini içselleştirmektedir.

Amerika'nın son seneye aldığı tura baktığımızda Kürt halkına yönelik saldırıyı görüyoruz. PKK Koordinatörü atıldı, Irak'ta Kürt parti banları PKK ile ilişkili olduğu gerekçesiyle kapatıldı ve son olarak PKK, terör örgütü ilan edilip kırıldı. Bu gelişmeler üzerinden çok geçmeden Dişizleri Babani Abdullah Gül yaptığı açıklan-

mayla "satışına olmazsa reformlar hayata geçer" dedi. Ardından DTP Genel Başkanı Mehmet Ağar "siyasete düzen ne şekilde olursa olsun bu yoldan vazgeçilmelidir. Doğru silahla geleceğine evada siyaset yap-sın" dedi. Bu açıklamaları, son süreçte yaşanan gelişmelere bakan kimi kesimlerin kafası karıştı. Devletin durumu yaklaşımı vardı, söylenenler bu güne kadar hiç dillendirilmeyenlerdi. Peki bu açıklamaları kamuoyuna olarak değerlendirmek doğru mu? Doğru değil. Çünkü burada bir deyat-ma var. Silahlanmayı bırakıyorsa sadece biz reform! yapacağız deniyorsa kurdistan'da dağ başlarına çıkıldıysa silah kuzanıp vurulduysa bunu yaratan bu sistemdi, devletin Kürt halkına yönelik siya-setiydi. Ne bu sistem ne bu siyaset defizmenizker ve mucadelerin meşruluğu sürerken geri adım atan taraf neden Kürt halkı olsun.

Açıklamaları yapan isimlere baktığımızda biri Ankara Abdul-lah Gül diğeri Susurluktan katil Mehmet Ağar, Daha Ağar'ın elinde-ki kan kurumu, İktisadî ve Halka Silah Siken özel tim elemanla-rının ilk başvurduğu kişidir Ağar. Sıradan bir parti başkanı değil bir operasyonun sahibidir. Bir operasyonda akan kan bu halkın kanıdır. PKK'liler bu yaklaşımını daha önce Turgut Özal'a da göstermiş büyük misyonlar bismizlerdi söyleme. Halbuki o da bu düzenin sahiplerinden bir tanesi idi. Yaptığı her davranış, serf ettiği her söz düzene hizmet ediyordu. Egemenler her türlü denemelerde hal-ku gönlüne okuyucu sözler serf eder, ettebilir. Buna kanılmama-lıdır. Gerçeği görmek istiyorsak söyleme değil, davranışlarına bakmak gerekir. Erdoğan Diyarbakır'a gidip "Kürt sorunu" der ama Ankara'ya döner terörle mücadele yasası çıkarın Hıngesi elikete alınmalıdır? Halkımızın yüzlerce yıllık deneyiminin öğrettiği budur! "Ayinesi İstir İpa bakılmaz" yaptıkları işlerin bize tuttuğu ayınada halka dürmanlık ve emperyalist çözüm görülmektedir. Kürt milliyetçiliği nasıl görmek istiyorsa öyle görüyor ideolojiden koptuğu için de yanlış değerlendiriyor. Örneğin, devlete ve emperyalizme amadık misyonlar biriyor ve hem kendisini hem de kendisine manoları yanlış noktalara doğru götürüyor. Kürt halkının ihtiyacı olan 5. ka-dereye atışkes ve bany politikaları değildir.

Peki Kürt sorunu nasıl çözülür? Bu soruya bir akıntıyla ce-vap verelim!

"Kürt sorununun çözümü, Kürt halkının kendi kademi tayın hakkını kullanabileceği koşulları yaratmaktır.

Kürt halkı bu hakkını, ancak emperyalizmin kowulduğu, oligar-şinin iktidarının yıkıldığı, demokratik, özgür bir ülkede kullanabi-ler. Anti emperyalist, anti oligarşik devrim, iste bu koşulları ya-ratacaktır." (Hızın Yayıncılık / Kürt Sorunu Nasıl Çözülür? Sgf. 82)

Evet, Kürt sorunu Anadolu'da yazıyor bütün ezilelerin bir ar-rada vereceği amansız bir kavgayla çözülecek. Bu amansız kav-gayla egemenler alaşığı edilecek. Halklarımız özgür ve bopimsiz olacak. Biz Kazanacağız.

Ateşkeslerin Gözemsiz-1ok Tarihi

İlk ateşkes 1993'te ilan edildi. Esasında ülkede süre gelen mücadele açısından birakin ateşkesi gündeme alınması, Kart halkına karşı imha saldırılarının en üst boyutta sınıdışı bir denendi. Ancak PKK'nin ateşkes kararı, esas olarak başka bir tercihin sonucuydu. Bu tercih, emperyalizmin "Körfez Krizi"yle Ortadoğu'ya yaptığı müdahalenin sonucunda şekillenen bir tercihti. Emperyalizmin bu süreçteki durumunu "hakimdirler, gulsüdüler, kabul etmek gerekir" diye ifade eden Kart milliyetçi hareketin ändeliği, ateşkesi de esas olarak bu çizginin bir parçası olarak görmesiydi. Fakat PKK emperyalizmi kabul ederken, emperyalizm ve işbirlikçileri cephesinden Kart ulusal hareketini kabul eden bir yaklaşım geliştirmedir.

İkinci ateşkes 1995 sonunda ilan edildi. Sesime endekli bir ateşkesi. "Demokrasi ve Barış Bloku" adı altında sesimlere pürürken onların "etrafı gütendirmek" amaçlıydı. Genel bu ateşkes kararı, gerekse de 1998'de ilan edilen 3. ateşkes, oligarşinin saldırılarıyla karşılandı.

1999'da PKK ändesi Abdullah Öcalan imralı'daydı ve imralı'dan ilan edilen ateşkesin biçimi de öncekilenden farklıydı. PKK gerillaları iradi olarak Türkiye sınırları dışına çıkarmıldı.

Ne var ki, bu "taktik" adımlar karşılığında yaşanacağı varsayılan gelişmelerin hiçbirisi gerçekleşmedi.

8 Ekim 2006

(Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm için
Yürüyoruz)

AQLIĞI DA TOKLUĞU DA PAYLAŞACAĞIZ

"Hac geldi, Sehri-i Ramazan", "Ramazan geldi sefakur geldi" ... Sehri-mize, ütkenize bir ramazan geldi, ancak gelişleyle yaşamımızda çok büyük bir değişiklik olmadı aslında. Ki değişiklik olsaydı herkesin dilinden "nerde o eski ramazanlar" sözlerini duymaz, eski gönlere özlemle ama bir ağıt göste karşılaşmazdık.

Ancak ramazanın gelişleyle bürünsel ortamda da olsa bazı değişiklikleri atlamak olmaz !!
Yani diğer hiçbir ayın göre değişik ama son yılların ramazan ayları ile benzersiz bir görüntü bu aslında :

İftar cadırları ve şerhindeki sıralar...
Her yıl belediyelerin yoksul halka ramazan yardım adı altında kurdugu ama temelinde kendileri için bir rant kapisı olan iftar cadırları... Esas niyetleri para kazanmak olan fakat bu niyetlerini yardım adı altındaki iftar cadırları ile halkın gözüne boyayanlardır. Karşımıza çıktiler. Uzun bu yıl bu kadar kırsal, many sınırsız da aygukta çıktı. Diğer bakan Belediyesi'nden iftar cadırlarındaki yemeklerin ihalesini alan şirketin yoksulluk yaptığı, baksana yandı. Belki bu şirketin çiklaksızlığı aygırsızlığı diyecekleriniz ama ibtidardaki AKP'nin mentığı da bundan farklı değil. Halkın inancını, yoksulluğunu kendilerine kar kapisı edin, halkı aldatanlardır ibtidardakiler...

Çoktan karlarını kar katarken iftar cadırları ile yoksul halkı bir tas yemek için yolları doken, saatlerce süpükler bekletenlerdir. Yoksulluğunu bu şekilde halkın yolları da bir todat gibi çarpanlardır. Ve neredeyse yoksul, ay olduğu için insanlar cezalandırıyorlar. Birkaç saat sabah aykusunu çok görüyorlar. Evet yoksulun aykusuna kadar konuşuyorlar. Çünkü :

Yoksul, ama insanlar o iftar cadırlarından bir karp yemek alabilmek için yoksullar gece saat 4:30'te sıraya giriyorlar. Ve o sıralardan yemek almak ayte kolay birşey değil. Kırsal esvinden yemek öncelikle kırsal ya da muhtarlileten alınan "yoksulluk belgesi." ekiplerine veriliyor. Yani yoksulluğumuz esvuller, iftar cadırları ile yoksulmuş verdukları yetmiyor birde böyle muhtarlilik belgeleri ile vuruyorlar...

Sözde tam bu cadılar, yardım paketleri, hayırseverlikle yok-
sulu seundirmek için yapıyor.

Ama herkes biliyor ki esas niyetleri ceplere 3-5 kurup
daha fazla para indirmektir. Bunun içinde halkın inançlarını,
istisna etmekten kaınmaz bu din beşirganları. Ağzalarını
ağıllarında masumlanıktan, yardımseverlikten, inanca say-
gıdan bahsedeler ama kendi pratiklerman, caddelerdeki bu
döşem sayıledikleri ile usaktan yokından bir etkisi yok-
tur. Bu da bize süsterinde ne kadar samimi olduklarını
gösterir. Atalarımız bosome söylenemister "Ayinesi işbir
kainin lapa bakiıma" diye.

Evet büyükten küçük hepimiz nerede o eski
günler diyerek geride bıraktığımız günleri arıyoruz. Gün-
kü hergelen yeni günümüz bize aalık yokulluk getirir-
yor. Aalığımızın, yokulluğumuzun artmasından, Gere-
sizlikten değil mi zaten sabahın 4^üünde o cadılar-
larda soğuk sıcak demeden bir ton yemek için araya
girmemiz. Yokulluğumuzdan değil mi 20 YTL para i-
zin büyüklerde bekleyip, yokulluğumuzun aşırısı, bir-
sini birbirimizden çıkarmamız. Geresizliğimizden aalı-
ğımızdan değil mi bir tarba makarna için ellerimizi
aap aualarımıza döşmesini beklemek. Yardım adı
altında tepemize atılan bir paket, fırulje, nohut
için birbirimizden eşecek kerteğe pelmemizim nedir
aalığımız, fakirliğimiz, geresizliğimiz değil mi?

Harp zamanları için derlerdi insanlar, bir kuru
akber bayrı, arpa ekmeği için büyüklerde bek-
lediğini, aq susuz kaldığını ve hatta cepheye
giderlerin kuruından, geride kalanların aalaktan
öldüğünü...

O zamanlarda askeri Allahü Ekber deplerinde,
sağıktan dönerak öldüren Enver Paşa, geride kalan
kadınları, çocukları da aalaktan, yokulluktan öldür-
dü. Daha ayakları aalık yasa görmemiş, yedi yafing
yelmemiş yetimler aalikle yuayuze kaldılar. O minik
bedenler aalaktan aalarının kardostlarının ölmemesi i-
çin mezbahanelerin oluklarından dökülen barsakları
toplarken köpекlerle aynı sıraya girdiler.

O gün, o çocukları köpекlerle aynı sıraya ko-
yan Enver Paşa, Osmanlı idi. Bugün de Enver Pa-
şanın torunları aalığımız yokulluğumuzla aalay eden
rek yardım paketleri dağıtıp, ihtar cadılarında "hi-
yir işbirganlar" sözde.

Ama nasıl ki, Osmanlı hükümetliği Enver Pa-
şaların kalmadığına, bu ülke bu iktidar da torunla-
rına kalmayacağı. Çöküş halkın aalığını, aalığını
eldleyip şahımsuz- ihtarız ova tutukları. Var bu ötkem

Önter 7 ramazandır oruçlar, iftarınız ve de açılışınız
bir oya hemde. Ve birgün önterinde iftar sofraları kur-
rulacak. Adı Zager olan sofralar, ki o sofralar
kurulduğunda, Enver Paşa nail kaatıysa, onun tonları-
rı da kaatıcaz.

Tüm halk bu Zager sofrasına oturacak. Kuyruk-
larda sıralarda sırtlarına beklemeden, aklı, göksul-
luğu sırtlarının ortasında kirbağ gibi şakılemadan.
Ve bütün bir halk dost Zager sofralarında aklı-
ğını da tokluğunu da paylaşacak.

Hay aksi lanet, fena bastirdi kis...

Sen ve namuslu İstanbul'un ne haldesiniz ki bilir?
Kömürün var mı?

Oden alabiliyor mi?

Çamların kuyısına götete kağıdı yapıştır.

Gece erkenden yatağa gir.

Eve de satılacak birşey kalmamıştır.

Yarı aç, yarı tok yaşamek.

dünyada memleketimizde ve şehrimizde
bu istekte ısrarlılık bizde...

Nazım Hikmet

KAPİTALİZMİN ESERİ

7 yaşında bir çocuk hayat doludur, yerinde duramaz a-dan o aya kaftırır. Arkadaşlarıyla oynarken şen kakkahaları doldurur sakatları. Cap-coldur gözleri adeta ışık sasar. Ama öyle değil Muhammet'in gözleri. Feri gitmiş, anlamsız, dernek bakıyor.

Diyanbakır'da yaşıyor Muhammet. SSE derer bir hastalığın perdesinde. Kızamık virüsü enfeksiyonunun sebep olduğu bir merkezi sinir sistemi hastalığı. Kızamık geçirildikten sonra beyine yerleşen virüs bu hastalığa neden oluyor. Virüs beyinde tahribata yol açıyor ve hafıza kaybı, nöbetler, istemsiz kas hareketleri, davranış değişiklikleri meydana geliyor. En son aşamada hasta komağa giriyor ve ölümle sonuçlanıyor.

Bu hastalıktan korunmanın en önemli yolu aşı olmak. Aşı olanların hastalığı kapma riski çok daha az. SSE hastaları da virüsün yayılmasını geciktiren ilaçlar var, ama elkenizde bu ilacın satıldığı bir tane bile eczane mevcut değil. Sırf Diyanbakır'da bu hastalığa yakalanan insan sayısı 500.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki çocuklar hastanelerde kaftıkları virüsler yüzünden yaşamını yitiriyor. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki devletin "koruması"ndaki çocuklar tekence görüyor. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki o kadar fakir ki. Mesela Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi Çocuk Servisinde son 3 ayda 51 çocuk yaşamını yitirdi. Bu sayı Diyanbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde 6 ayda 314 çocuğun yaşamı olarak çıkıyor karşımıza. Ve öyle bir ülkede yaşıyoruz ki zulmün diğer adı hastalık olmuştur.

Evet, zulmün adı hastalık olmuştur. Çocuğunuz kavale geçirdi. Hemen hastaneye yetiştirin. Önce o hastaneye kabul edilmeniz gereken. Hastane hastane dolatırılırsınız. Çocuğunuz durumu acıldır ama bu ülkenin hastanelerinin kuralları vardır uymanız gerekir. Göz bela birine girdiğimizde ilaç parası, hastane parası, ... siber karşınıza. Hadi parayı bırak herş buldukuz. Peki ya ilaç yoksun. Eliniz ayapınız beplanır.

İşte böyle. Bir öfkeyle gitti Sağlık Bakanı'nın karşısına Muhammedin annesi Hasibe İktar. Muhammedin taştanmış bedenini gösterip "Sayın Bakanım ulu eserimizi görün. Canlı robotunuzu müzeye kayırsınız. Tek çocuğum var. O da gitti. Çare bulmadan Diyanbakır'dan gitmeyin." (Evrensel) diyordu. Bir annenin bu sözleri söylemek hisle kolay değildir. Döne kadar umutlarını göklemiş gözünden sakinmişti. Çocuğu hasta bir anneyi dinlerken Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın yüzünde pis bir sırıtma vardı. O, köskoca! bakan olmuştur karşısına çıkıp, kendisinden hesap soranlar kimdi ki. Sağlık Bakanı'nın yüzündeki o pis sırıtmayı silen Hasibe hanımın, Muhammedin taştanmış bedenini bakanın kucacağına bırakması oldu. 21 Eylül 2006 tarihinde sözün varması sırasında kaldı Recep Akdağ, O gün "SSE hastaları

ının tedavilerinin evlerinde yapılacağını aileleri söyledim. Hastaların ve ailelerinin rehabilitasyonu sağlanacaktır. SSPE hastalığında kullanılan ilaç, piyasada satılmıyorsa kadar Sağlık Bakanlığı olarak dağıtacağız" dedi Bakan. Ve bir daha da dönüp bakmadı. İnsan yaşamı mı ve insanların sorumluluğu kendisindeymiş ne gam. Önemli olan IMF talimatları, Tayyip Bey'in diğer sekreteri. Görüşü kimin umrundaydı. IMF heyeti "sağlığa ayırdığınız payı kısın" demişti. O zaman yeni ilaç getirilmeyecek, ambulans verilmeyecek, dağıtılan ilaçlar her gün daha fazla kısılanacaktı. Hastane yapmayı da gerek yok zaten, lüks! Hapishaneler ne fare deruyordu. Kanşı sıkıntı atarsın hapishaneye, sesini kısmanız olur sun. Bir de özel hastaneler bzenleştirilip kâr edilmeliydi.

Onlar vaatlerini verip, yalanlarını söylediklerinde herpeym keide istedikleri gibi olacağını düşünür. Ama yapmanın gerçeği onların yalanlarını alt üst eder. Gerçekler garip bir şekilde gösterir kendini. Muhammed işte bu gerçeği ifade ediyor. Bakanın sözlerinin üzerinden sadece bir ay geçtikten sonra,

bir bayram günü ölümlü Muhammed Ölmene annesi şöyle anlatıyor: "Cumâ günü, bayram öncesi olduğu için izinli olarak hastaneden çıkardı doktor. Bizimde istediğimizle. 2 gece eude kaldı ve 3 gece bindiribire perlaştı. Nefesi siliyordu. Tinnakleri sızanmıştı. Sağlık müdürlüğünden ambulans istedik. "Ambulans veremeyiz böyle bir yetkimiz yok" diyorlar. Bakan 24 saat ambulans sizin hizmetinizdedir" demişti. Hepsi politika, göz boyama. Her zamanaki gibi bizi kandırıyorlar. Hiçbir sözüne yerine getirmede bakan."

Bir bayram günü ölümlü memleketimizde çocuklar önce kaskatı olur bedentleri sonra söner gözlerindeki ışıklar. Anne babalarının feriyatları yükselir. Bu sadece doğuda yaşanan bir gelişme de değildir. Fark etmez doğusu batısı zulümde. Bu yaşananlar bir kızın iki kızının yaşadığı tekil olaylar da değildir. Bizat AKP iktidarıyla da süren bir sağlık politikasıdır. Ve bu politikada insanın yarını kâr almıştır.

Kapitalist kültür herşeye bu gözle bakıyor. Sağlık alanında eğitime kadar her alanda sınıyor özelleştirme. Kimi kongo virüsünden korunmak için "pasajlarınızı so-aplarınıza geçirin" diyor bir sağlık anlayışıdır bu. Hastalıkların bu kadar çoğalması, yaygınlaşması da sağlık politikalarının bir ürünüdür. Bundan etkilenen genç yaşlı, kadın-erkek-çocuk halkın her kesimindedir Muhammed'dir.

BATIYORUZ GENELGESİ

IMF'nin istekleri doğrultusunda Sağlıkta tasarruf uygulamalarına imza atan Sağlık Bakanlığı şimdi de "batıyoruz" genelgesi yayınladı.

Bakanlık müstezarı Necdet Ünüvar imzasıyla valilikler ve il Sağlık müdürlüklerine gönderilen genelgede hastanelerin zor durumda ve maddi sıkıntı içinde olduğunu belirten bakanlık bu genelgesinde;

"Bakanlığımıza bağlı sağlık kurumlarında tedavi olacaklarının, Sosyal Güvenlik kurumları tarafından ödenmesi, olabileceklarımızın karşılanamaması sebebiyle bakanlığımıza bağlı kurumlarında sıkıntı yaşamaktadır. Kaynakları etkin ve verimli kullanın. Gereksiz harcamaların ve israfın önüne geçilmesi için gerekli tedbirleri alın" dedi.

Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgenin içeriği sadece bunlarla sınırlı değildi. Ayrıca genelgeye kaydedilenler arasında "maliyetin azaltılması yönünde çalışma yapılması" ile kurum ihtiyaçlarının tespitinde ihtiyaç konusu malın bir önceki yıl itibarıyla kullanım miktarına, stokta bulunup, bulunmadığına bakılarak ihtiyaç tespitinin yapılması, gereksiz mal ve hizmet alımının önüne geçilmesi, yokluk maliyet tespiti çalışmalarına gerekli zaman ayrılarak ihtiyaç konusu mal ve hizmetin mevcut ve günün piyasa koşullarına göre maliyetinin tespit edilmesi gibi hususlarda kurum yöneticilerimizce gerekli hassasiyet ve titizliğin gösterilmesi hususunda dikkat istiyoruz" deniliyordu.

Hep isteniyordu. İstener ne idi, kimdendi, olacaktı kimdi.

İstener her zaman olduğu gibi halktı. Ümbüş sıkılacaktı, rahatsız ama verilmeyecekti. Eğer para yoksa ölüm mübah görülerek, kader ilan edilirdi.

Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi'nde örneği yaşanan gibi 3,5 yaşında bir çocuk gözden ameliyat olacaktı. Basit bir ameliyetti, hayatı tehlikesi yoktu. Fakat yanlış nar-koz verilmesi ve anestezi cihazının eski absondan kaynaklı bir daha doğrulanmadı masadan. Bu kaderi değildi. Bu ilk değildi, son da olmayacaktı. Bu kocamın ölümü aynı hatadan. İnsanın canı sudan ucuzdu Recep Akdoğru'nun gözünde.

Kadeleri değildi. Çünkü "gereksiz mal ve hizmet alımının önüne geçilecekti" böyle buyurmıştu Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan genelge. Bu yüzden de 32 yıllık anestezi cihazını ihtiyaç dahilinde olmadığı için!!! Yenilene-ye gereksinim duymadan kullandılar. Ayrıca anestezi cihaz-

2'ine kullanılamaz raporu verildiği halde. Ne önemi vardı. Bir canı yitip gidecekti.

Hastanelerde kimse ölmeyecekti ama bu keancı ölümdü, "kimse ölmeyecek" dendikten sonra. Her ölüm ardından günah çıkarılıyordu. Sağlık Bakanı açıklama yapmada gecikmiyordu. İnsanların ölmemesini değil, bunu görev bilmislerdi. "Kimse ölmeyecekti", hergün bir can yitip gidecekti. Ama kimse ölmeyecek, ekonomiyi düze getireceklerle başlayan açıklamalar yapılacaktı. Açıklamaların, verilen sözlerin ardından saat geçmeyecek ki ölüm olmasın.

Görüldüğü üzere yazdığımız bu düzende sağlığın hiçbir önemi, ciddiyeti yoktur. Bunun yanında insan canında, ülkemizde devletin hastanelerinde dahil olmak üzere, tüm sağlık kurumları olaya para olarak bakıyorlar ve algılıyorlar. İnsanlara, canlarına bundan ne kadar kor sağlanıyor diyerek bakıyorlar. Ve bu durumda "bakıyoruz" genelleşiyor. birlikte insan canı kara endekslili oluyor.

Program üzerine program çıkarılıyor. Çünkü her şeyin başında kor geliyor ve sağlığa ticarileştiriliyor. Ticarileştirmenin adı ise "Sağlıkta Gelecek Projesi" oluyor. AKP hükümetiyle, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) arasında imzalanan projenin anacları ise şu şekilde sıralanıyor;

- Sağlık Bakanlığı'nın daha etkin ve politika oluşturma amacıyla yeniden yapılandırılması
- Genel Sağlık Sigortası Fonu oluşturulması
- Aynakta Terbuvi ve Temel Sağlık Hizmetlerinin verilmesine yönelik model olarak Aile Hekimliği uygulaması başlatılması.

• Mülkiyete bakılmaksızın bütün hastaneler için mali ve idari özerkliğin sağlanması,

• Program tananlandığında Sağlık Bakanlığı'nın Sağlık Programları dışında hizmet verilmesi konusunda hiçbir sorumluluğu olmayan daha küçük bir kuruluş haline gelmesi ve büyük ölçüde politika belirlemesi ve düzenlemeden sorumlu olması.

Sağlık Projesinin anacları olarak sıralanan maddeler görüldüğü gibi yazması değil, sağlığa yıkımı gösteriyor. Götürüsüne baktığımızda ise insanların hayatlarına mal oluyor. Bu mal oluş sağlık projesinin istevini ortaya koyuyor. Sağlık hizmeti vermeyeceğini, proje üreten bir kurum olacağını ilan ediyor.

Sağlıkta değişim sınır tanımayan. Aşağıdan yukarıya, enine boyuna değişiyor.

Büyük iddialarla başlayan Aile Hekimliği sisteminde olduğu gibi, Aile Hekimliği sisteminde olduğu gibi. Aile Hekimliği sisteminde; her aile bir hekim seçiyor kendisine. Ve insanlar hastanelere sevk olmak için seçtiği hekime başvuruyor ilk önce. Sağlık Ocaklarının yerini alıyor Aile Hekimliği sistemi. Bu sistemde sevk zincirine aynı zorun-

luluğu var. Bu zorunluluğun kayıta geçişi ise; acil vakalar dışın-
da insanlar hastaneye gitmeden önce aile hekiminden sevk
olmak durumunda bırakılıyor. Fakat sevkler işletilmiyor. Sağ-
lık Bakanlığı tarafından. Tabii ki bunun da kolay yolu var
Bakanlık nezdinde. Aile Hekimliğinden sevk olmadan doğrudan
hastanelere başvurulabilir. Başvurunun en kolay ise 5 yıl. Be-
lirlenen bu miktarı verdiğinde Aile Hekiminden sevk almaya
gerek kalmıyor. "Parayı veren düdüğü çalar" misali yürüyor
bu proje.

Bu bahsi geçen "Aile Hekimliği" projesinde doktorlar da
nasibini alıyor. Doktorların, hastaneye sevk kotası %15 olarak
belirleniyor. Doktorlar %15'lik sevk kotasını aşarlarsa, kota-
nın üzerindeki sevkler için doktorların ücretinden kesme koidi-
si getiriliyor.

Deriyer ki paran varsa muayene olursun. Paran varsa yazarsın,
hastane kapılarında ölmeyiş.

"Paran yoksa da herşeye katılmak zorundasın" deriyor.

Boş yatak olmadığından kaynaklı hastane kapılarında gari dö-
nmeyeceğini beyan etmişlerdir. Değil kopidan dönmek, hastanelerin
kapısına dahil yaklaştırılmıyor insanlar. Her yer deriyer, savuş-
turuluyor. Ölümüne terk ediliyor, insanların ölməsi ise hiçbir önem
taşıyor. Yeter ki, kendin canını sağolsun!!!

Bunun için değil miydi? Ramazanda oruç tuttuğu, sadece
bir şeker yemediği ve bundan kaynaklı bazı döndüğü için
kamaya girer Başbakan Tayyip Erdoğan'ın can kurtuluyla
tedavisini görüp, tatile çıkması. Elbette yaşamaları gerekir-
di onların, zeki seya içinde, sınırlı köşkerinde. Yaşamaları
lazımdı saltanatlarını sürdürüp, zulmetmeleri için.

Diğer taraftan, hastane kapılarında tedavi görmek için
enca rezilliğe katlanıp, buna rağmen tedavi olmayan insanlar
ise ölmeye mahkum bırakılıyor.

Bakıldığında sağlıkta sözün ona ilerleme kaydediliyor!
Yeni projeler, programlar dahilinde!! Her ne hikmetse ilerleme
yaşam hakkını elinden bir çırpıda alıyor, yaşam hakkını yok
diyor.

Ve ortaya atılan "Aile Hekimliği" de sağlıkta aldatmacanın
ötesine gitmiyor. Ve hastaneler ticaret haline dönüştürülen
ileriyeye dönmek olan ise sağlık değil, projelerle ayaklarını on-
luşturdukları ticaret oluyor.

NERDEN ÇIKTI BU KATILLER !

53 Saatte. 7 cinayet işleyen kişiler yakalandı. Ve gazetelerin, haberlerin bir kısmında bu haber dopal olarak ya manzette verildi ya da ilk haber. Bir dehşet zinciri olarak yaşanan bu olaylar, içinde yaşadığımız toplumsal gerçekliğin bir yansıması aynı zamanda bakılmadık deni ayrı bir önem taşıyor.

Ancak bu konunun ele alınış tarzına söylenecek çok şey var. Gazeteler kendilerine verilen ortak bilgiye dayanarak cinayet işleyenlerin "zevk için öldürdük" ifadesine başka yorumlar. Bunun yanında cinayetleri işleyen bu iki kişinin sabıkalı olupuna dikkat çekmişler. Diğer yandan "kahşen affı ile salıverildikleri ve eğer katiller cesarından salıverilmeyenlerdi bu cinayetleri işlemeyebilirlerdi" deneye getirdi gazeteler ve haber bütentleri. Nam bir saphıma zihniyeti. Türkiye'de bu cinayetleri işleyenlerin himni affı mı yarattılar?

Bemertleri daha önceden de görülen bu türden cinayetlerin arka planında ne var? Eğer bu daha, cinayetlerde yaşamını kaybedenler kadar, katiller açısından da bakacak olursak, sorunun yanından başlamalıyız herşeyden önce.

Bu cinayetleri işleyenler yaşadığımız toplumun içinden. Bu toplumsal düzenin birer parçaları. Katili, hırsın, tecavüzçüğü, garpını vs. vs.. cesarene koyma him bu düzenin getirdiği vahşilikler ortadan kalkmamı olası? Yaşayabiliriz, yahut ortadan bu şekilde kaldırılabiliriz. Zeyler mi olur buntlar. Ya da cesatı yapımlarda türden kayıyabiliriz mi?

53 saatte 7 cinayet işleyen bu kişiler- biri 24 diğeri 29 yaşında gırecekt insanlar. Uyushırcı kullanıyorlar. Ve yetli kişiyi arka arkaya öldürmek gibi "şırel bir tavır" edinmişler. Sağlıklı düşünilebilen bir insanın yapabileceği zeyler mi buntlar-Elbette değil. Bu cinayetleri gerçekleştirenlerin bu tavır anlayışını tetikleyen faktörlerden biri uyushırcıların bir s- lun olupu şırelikle itıral edilmedi. Sistemin, bu cıarpık düzenin televizyonu, yaşam tarzı, eğlence anlayışı, silahlı- kutahlı di- zeler vs vs- him buntlarla bir canavar ordusu yetiştirdiği ortada. Küçük küçük çocukların bile birbirleriyle oynadıkları oyunlardan belli, oyunlarından daha şırel oluyor. Sırece buntlar da değil. Bu sosyal gerçekliğin kaynaklarını daha kapsamlı

görebilmek için içinde yaşadığımız toplumun eşitsizliklerinden tutun da toplumsal adanmaya kadar utanan başka bir dmi temel etkende birlikte değerlendirilmeli. Acilik, yoksulluk, geçim sıkıntısının yanında zorla- zorbalıkta bir yapım sürme isteğiyle dolan insan beynleri, eylemleriyle, yaphıklarıyla kendisini tüketir.

Bu değerlendirmeyi, bu sistemin yaratıcıları yapar mı, yapmaz elbet. Yarının başında da vurguladığımız gibi Sorunu kendinden uzak görerek, kendileri başlı bir insan tipi yaratmış mı gibi medyada, haberlerde "af", "daha önceden de sabitleri var", "sekt ölmü" vs. vs-- bir dmi lafi süratki verile.

Bir dmi cinayeti isteyen bu insanların, insan olarak savunulmasına ise hiçbir arakat yaramıyor. "Vicdanım bu davranı always kabul etmiyor" diyor. Katil fanitlarına baronun atadığı bir arakat Vicdan kelimesi insanları bu duruma sürükleyenlerin karşısında hiç katıyor. Peki bu insanları sakın üretiyor, yitelercesini-- Boylari insanların beynlerin tüketimini vicdanları kaldırıyor mu peki. Bu duruma sessiz kalındığına bakılırsa kaldırıyor. Adalettin - in- sanlıktan uzak bakılıyor çünkü merkeze - Savunacakları bu insanların izledikleri suç- suçlar değil elbette - İnsan duaları, öncelikle sistemin yaratığı bu hasta, carest insanla - O zaman adaletten okları kendilerine batabarından hiç korkunut onlarda sessiz kalıyor. Asil suçlular bu faaliyetleri yaratan insanları suçlayarak kendilerini aktarın, insanlık tüketiliyor.

Düzen bu sorunu sorun olarak görüp de ortadan kaldırma bilinciyle hareket edilmeyecektir. Aksine. Kışlere vurarak necekenleri kendilerini aktayacaklar - Paygiz Erdem'in Alkede yasan her olayın, her olumsuzluğun ardından bunda ne var Abd'de de hepini yaramıyor demeni gibi. Ewet bir sike emperyalimmi usa- gysa ege, her yanıyla usak olmalı mantığın önüne bu cümleler. Ve halklara, topluma böylari bir yapımı reva görenler, hem bu sorunları yaratanların ibutları ortadan kaldırma gibi bir düşün- celeri yok. Yarınlara yaranları bir denge getirecek olan ise halkların mücadelesiyle katanılacak olan sosyalizmdir.

Üniversite Öğrencileri ve EĞİTİM

Eylül ayı okulların yeni eğitim ve öğretim kurumlarının açılmasıyla başka bir anlam kazanır. Üniversiteyi yeni kazanmış insanlar için yepyeni günlere umutlu bir giriş dur. Üniversite öğrencileri içinse yeni vizeler, yeni hedeflerle dolu yeni bir dönem olur.

Bu yıl da okulların açılışı itibarıyla üniversite öğrencileri okul yönetimi tarafından "kısıtlandı". Bu kısıtlama heyeti saygıncu getelerini anımsatıyordu. Başış adı altında yasadışı uygulamalar okullara kabul şartı olarak gösteriliyor. Ya da para ile öğrencilerin duygu ve düşünceleri satın alınmaya çalışılıyor. Öyleki Okuz Eylül Üniversitesi'nde (izmir) rektörlük tarafından yapı. anlamında bir yazı kâğıtlara esilmiştir. Ve bunu okuyan bu YTL'yi ödediği zaman "bölücü" olmayacağına inanır! Bu bilim yuvası olması gereken bir yerin en başında gözükken bir insanın imzasıyla sunulmuş bir pazarlık olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, üniversite eğitiminin neye ve kime hizmet ettiğini açıkça gösterir. Burjuvazinin eğitimideki sukudur; "Üniversitelerde siyaset yapılmaz" sözü. Ancak, kapıdan griste çıkması bir burjuva politikası öğrencileri okutma kısıtlamaktadır.

Ya da İstanbul Üniversitesi'nin açılışında olduğu gibi; açılış programına öğrencilerin girmesi yasaklanıp, bizzat rektör tarafından kaba bir milliyetçilikle Irak'taki haksız savaşın değersizleştirilmesi yapılır "tek ulus, tek yürek, tek bayrak" coğuşu yapılabilmektedir.

Aynı rektör, okuldaki öğrencilerle ilgili kabarelik bir suç listesi çıkararak kendisini savunmaktadır. Öyleki demokratik eylemlerin bir ülkenin bilimsel, mantıksal gelişimindeki yeni tartışılmasıdır. Bu 7 öğrenci hırsızlık mı yapmıştır, ahlaksızlık mı yapmış insan mı öldürmüştür. Bu öğrenciler sadece ve de sadece en doğal haklarının gasp edilmesini protesto etmişlerdir. İstanbul Üniversitesi geçmişte ülkenin bilim yuvası olmuş, demokrasiyi yezerecek ve yozlaşacak bilim adamlarının yetiştirildiği bir okul olmuştur. Bugün ise kor kaybetmektedir. Çoğu bir ofisin esilmesi, beşin esiklenişine yol açması onun değerini ortadır. Beyazıt meydanı nice yiğitlerin kanıyla sulanmıştır. Kapitalizm o okulda gelişmeye fırsat bulamamışsa, emperyalizm soldirtilerinde o okulu hedeflesede isabet ettirememiştir. Bu verilen mücadelelerin esisidir. Bu öğrenciler ders sıralarında abukluklarına eğitim haklarını geri alabilmek için okul kapısında, cadınlarda eylem yapmaktadır. Mücadelenin hala sürdüğünün bir göstergesi de bu eylemlerdir zaten.

Öğrenciler, üniversitelerde esil olarak ülkedeki yönetim, faşizmin uygulamalarını görmekteyler. Onların gördüğü başka, halkın emekçilerin yeni ülkenin diğer kesimlerinin yazadıklarında aynı değildir. Ve öğrenciler yarı ülkenin geleceğini kurocaklardır. Ancak aynı faşizm ülkede oldukça, bu gelecek sadece baskılarla kısıtlamak olarak önüne alacaktır. Faşizme karşı direnmenin mevruluğu ve doğruluğu her zaman ellerindeki rehberdir. Faşizm direnerek ve savaşarak yık olacaktır. Sosyalizmde bu şekilde mücadele ile gelecektir ülkemize.

İşte o zaman yarının çocukları, halk için bilim ve halk için eğitim sınırları altında eğitilecek geleceği yaratacaklardır. O güne kadar direnmek ve savaşmak tek görevimizdir.

da insanlar hastaneye gitmeden önce aile hekiminden sevk olmak durumunda bırakılıyor. Fakat sevkler işletilemiyor, Sağlık Bakanlığı tarafından. Tabii ki bunun da kolay yolu var. Bakanlık nezdinde Aile Hekimliğinden sevk olmadan doğrudan hastanelere başvurulabilir. Başvurunun ön kaydı ise SUTL-Belirlenen bu miktarı verdiğinde Aile Hekiminden sevk olmaya gerek kalmıyor. "Para vereni düdüğü çalar" misali yürüyor bu proje.

Bu bahsi geçen 'Aile Hekimliği' projesinde doktorlarda nasibini alıyor. Doktorların hastaneye sevk kotası 9015 olarak belirleniyor. Doktorlar döş'lik sevk kotasını aşarlarsa, kotasın üzerindeki sevkler için doktorların ücretlerinden kesme kaidesi getiriliyor.

Deriyor ki para varsa muayene olsun, para varsa yavaşla, hastane kapılarında ölmezsin.

Para yoksa da hastaneye katılmak zorundasın deriyor.

Bos yetek olmadığında kaynaklı hastane kapılarında geri alınmayacağını beyan etmişlerdi. Değil kapıda dönmek, hastanenin kapısına dahi yaklaştırılmıyor insanlar. Her yok deniyor, savuşturuluyor. Ölüme terk ediliyor. İnsanların ölmesi ise hiçbir önem taşımıyor. Yeter ki kendi canları sağ olsun!!!

Bunun için değil miydi? Ramazanda oruç tuttuğu, sadece bir öğün yemediği ve bundan kaynaklı bosı döndüğü için komaya giren Başbakan Tayyip Erdoğan'ın can havliyle tedavisini görüp, tatil almaması. Elbette ypsanoları lazımdı. Onların sevk sefa içinde, sirme köşklerinde. Jpsanoları lazımdı. Saltonotlarını sürdürüp, zulmetmeleri için.

Diğer taraftan, hastane kapılarında tedavi görmek için orca rezillijeye katlanıp, buna rağmen tedavi alamayan insanlar ise ölmeye mahkum bırakılıyor.

Bekildiğinde sağlıkta sözüm ona ilerleme kaydediliyor!! Yeni projeler, programlar dahilinde!! Her ne hikmetse ilerleme ypsan hakkını elinden bir anda alıyor, ypsano hakkın yok diyor.

Ve ortaya atılan 'Aile Hekimliği' de sağlıkta öldürme canın atasına gitmiyor, ve hastaneler ticarethaneye dönüştürülüyor. İleriyeye dönük olan ise sağlık değil, projelerle ayaklarını düştürdükleri ticaret oluyor.

TÜRKÜN TÜRKTEN BAŞKA DOSTU YOKTUR!

Ermeni soykırımını inkar edenlere hapis cezası verilmesini öngören yasa tasarısı Fransa Ulusal Meclisinde görüşülerek kabul edildi.

Türkiyedeki tepkiler milli muhabakat anlayışını her şeyin önüne koyan bir ahmîyet Türkiye bu tepkilerle milli hassasiyet(!) denek bir tepki gösterdi. Akli bakımda hükümse bunu milli hassasiyet olarak açıklıyorlar.

Türkiye neden çıkıp, bir eğer tarihte yapılmış bir hata varsa onlarla yüzleşmeye hazırız, ancak bunun Fransa tarafından bir iç politika malzemesi haline getirilmesini doğru bulmuyoruz diyorlar. Aslında tepkiler; ermenileri aradan çıkaramız bir AB'nin iki dost müttefik olması olalım mealinden tepkilerdir.

"Ermeni soykırımına karşı ulusal ceza vermeyi öngören tasarının onaylanması ile hem Fransa, hem Türkiye'de hemde ermenistan ve ermeni toplulukları içinde en gerici, en güven, milliyetçi kesimlerde alkışlarla karşılandı.

Öyle anlaşılmaktadır ki Ermenideki günlerde MHP'liler güven milliyetçi odakları, islamcı çevrelerden resmi devlet kurumlarına kadar ülke gündemini Ermeni ve Fransa dayanışması ile saptırmak isteyenler Türk ve İslam dayanışması Fransızlar şanlı tarihimize kara salmak istiyor bir yandan gösterilerle diğer Fransıya protesto edecekler. Ama aslında onlar emperyalist Fransızlar değil Fransız ve ermeni halkına karşı dayanışması kısırtacaklar. Çünkü Türkten başka dostu yoktur diyerek zevahiri kutlamaya amaçlıyorlar.

Egemenlerin tarihsel bir olay hakkında hüküm vermek, yasa çıkartmak, halkları hiçe sayıp kendince doğru belirlemek ve aksini söylemeyi yasaklamak, cezalandırmaya

kalkışmak haklı değildir. Ve bu haksızlığı egemenler halklara uygula-
lamaktadırlar. Kalkışmalar tarihinde bu him cuplaklığıyla sürdürmekte-

Ermeniler soykırma ugramıştır, demek Türkiye'de Hayır ugramamıştır demek Fransızlar yasak ve suç sayılıyor. Öyleyse bir bu suç (1) istiyoruz. Çünkü bilipnet yasalar böyle dedi diye tarihin aynı değişmez. Günlük politikalar, çıkarlar ugrama soykırım gibi insanlık tarihinin en büyük acısının somutlaşması, bu yolla halkların birbirine düşman edildiğini, nasıl koca bir çar-
cekse bir o bilinateyir.

Bunun Türkiye için kulları ABD ve diğer emperyalist-
lerin dünyayı sürüklediği süre gösterine alındığında, egemenler için hem emperyalizmin bir parçası olmak, hemde oradan gelen baskılara karşı mücadele etmek, almak için bir alettir. Bunun Türkiye karşı karşıya olduğu bu sorunları aşmak, çünkü emperyalizme göbekten bağlıdır. Türkiye'nin seveseği, emperyaliz-
min ortodoksyne müdahalesine karşı mücadele eden güçlerle birleşmektir. Bunun ön koşulu ise milliyetçi, şoven, şynaptları bir yana bırakarak, emneni, kürt, arap... tüm halkların kendi kendilerini tayin hakkı ilkesi çerçevesinde bir araya gelmeleri için çalışmaktır. Ama bunu ne şentli çevrelerden milliyetçi, şoven çevreler ne de CHP'ci, AKP'ci... yapabilir. Onlar emperyalist demokraside aynı gözüden bakıyorlar çünkü.

Emnenistlerle Türkiye ilişkilerini normalleştirerek, Türkiye'ye çalışmaya gelen emnenistlere karşı her türden kısıtlıma son vermek, Türkiye emnenistler arasında ekonomik, kültürel ve diplomatik ilişkilerin geliştirilmesini teşvik etmek, bunun Türkiye için karabileceği bir hars değildir. Tüm bunları hayata geçirebilmesi için emperyalizmle olan bağlarını hünden koparması gerekir. Ki bu da emperyalizme yaranmak için yansa geçen Türkiye nin him işine gelmez.

Halkların katedilmediği, soykırımların yaşanmadığı, rengi dil-dini yönünden bebeklerin öldürülmediği bir dünya ancak ve ancak halkların kurtuluş mücadelesini verilerek kurulur.

TARIMDA TEKELLEŞME VE GDO'LAR

Tohum bitkilerin aşıyalma organıdır. Yani bir bitkinin nesiller boyu yaşaması için tohumunun olması -korunması gerekir. Tohum tarımda ilk adımdır. Tohumu sahip olan korursak o ülkenin tarımını da korumuş oluruz bir bakıma. Diğer türlü ise bağımlılık getirir. Çünkü tohum döşeyen aştır, dret üreticisi oluruz. Olduğu noktada tarımsal yapıda bağımlılık başlamış demektir.

GDO Nedir?

GDO'lu tohumlara bitkilere hiçbir zaman insanların ihtiyacı olmaz. Olduğuna dair propagandalar emperyalist tekeller tarafından yapıldı ve bununla daha fazla kar elde etme planlandı. Dünyayı kimyasallarla zehirleyenler; daha sonra "ekolojî kirlendi toprak, hava, insanlar ve diğer canlıların hayatları risk altında... ama çözümleri var bunun. Daha az tarımsal ilaç kullanarak tarım yapmak ve yüksek kaliteli ürün almak GDO'lu ürünle (tohumlarla) mümkündür," diyerek bu söylediklerine tüm insanların inancını istedikler. Ve GDO'ları normalleştirdiler.

GDO'nun açılımı, Genetiği Değiştirilmiş Organizma demektir. Peki bu hayatta nasıl karşımıza çıkıyor. Hepimiz biliriz, tarımda uğrasanlar ertesi yılın tohumlukunu o yıl ektiği ürünün iyisinden kalitesinden ayırır. Ve bu ayırdığı tohumlukları uygun şekilde saklayıp gelecek yıl eker. Ya da 3-4 yıl da bir tohum yenilenmesine gider. Ama artık bu bilinen eski yöntemle ekim yapamayacaklar. Çünkü GDO'lu tohumlar buna izin vermiyor. Yüksek ve kaliteli ürün daha az ilaç vs. diye reklamı yapılan GDO'lu tohumlarla elde edilen üründen tohumluk ayıramıyor aştır. Yani sadece bir yıl ekim yapılabilir. Ertesi yıl, yine tohum yenilemek gerekiyor. İşte böylece GDO'ların piyasaya sürülmesiyle aştır kendi tohumlukunu üretiliyor ve tohum tekellerine bağımlı hale geliyor. Tohumculuk sektörünü elinde tutan bu tekeller patlatma sektörüne de girdiklerinde sermaye iki katına çıkmış oluyor. Nasıl mı? Pazarlanacak üründe oranın bütçelerini ticaretini yaptığı tohumun bütçelerine, arsine vs. - göre yapınca patlatma noktasında aştırın bütçesi tükünmüş oluyor.

Mesela düşünelim ihracatta ayas domatesi değil de tekellerin tohumunu sattığı domatesler geçerliliktenyse, aştır ayas

domatesini para kazanmak için yarısını idare ettirebilmek için tekellerin GDO'lu tohumlarından kurtulması gerekecektir. İşte bu operasyonlarla tekeller köylüleri kendilerine bağımlı hale getirip kendi topraklarında köle yapmaktadır.

Emperyalist tohum tekelleri çiftçiler arasında böyle sömürü planları yaparken devlette Tohumculuk Yasası ile onların işini kolaylaştırmaktadır. Çiftçinin - köylünün çıkarlarını koruyup kollamak yerine tekellerin çıkarlarını korumaktadır. Tohumculuk yasasında tekellerin işini kolaylaştırmak için çıkaracak bir yasadır.

Bu yasa ile

- GDO'lar denetimsiz ülke içinde dolaşacak.

- Tohumculukta tekeller - sermaye egemen olacaktır.

- Tohum işi tamamıyla özel sektöre devredilecek. Köylünün

kendi tohumlarıyla üretim yapması engellenecek ve tohum tekellerine bağımlı hale gelecek.

Yasa ile devlet tohum üretiminden çekiliyor sertifikalandırma, ticaret ve denetim, uluslararası dev tohum tekellerine bırakıyor.

İhtakını isteyen, derdini yetkililere anlatmaya çalışan köylüye bağımlı çığırın iktidar bir yanda da bu yasa ile köylüleri sömürmekte. Ayrıca en büyük biyolojik çeşitliliğin olduğu ülkemizin doğal dengesini GDO'larla bozmaktadır.

Köylülüğü yok ederek, emperyalist tekellere pestek aktarmaktadır. İktidar. Emperyalistlerin gücü üzerindedir. Çünkü ülkemiz onlar için yağmalanmaya müsait durumdadır; bitki çeşitleri, tohum denemeleri vs. açısından. - Ki böyle tekellere hizmeti bora bilen bir iktidar varken, köylülük örgütlenirken tekeller için uygun ortam var demektir. Ama bu demek değildir emperyalistlere topraklarımız, ürünlerimizi iktidarın istediği gibi bırakacağız. Bu topraklara emeğini, alın terini, akıtarı biter, yani bu memleketin işçileri köylüleridir, emekçi halktır. Hepimiz birleşip, onların karşısında gücümüzü gösterdiğimizde yasalarda, kanunlarda birader yarı oluşak durumda kalacaktır. Dev tohum, köylülük ülkemizin can damarlarından birisidir. Bu can damarımızın korunması için birleşelim, örgütlenelim, emeğimizi, hakımızı savunalım.

Herşey Yeşil Sermaye İçin!

Günlerdir televizyonda gazetelerin manşetlerinde yer alıyor Dursun Uyar. "Tutuklama kararı" olduğu ilan ediliyor, SIMPAŞ Yönetim Kurulu Başkanı Dursun Uyar'ın. Kimdi bu Dursun Uyar?

Avrupa ülkelerinde yaklaşık 16 binden fazla Türkiye kökenli göçmenden 'kar payı ortaklığı' adı altında milyarlarca Euro para toplayan SIMPAŞ Yönetim Kurulu Başkanıdır Dursun Uyar.

Faik Güler ve Abdurrahman Ciden ile birlikte kurduğu SIMPAŞ Aktiengesellschaft (Offenbach) ve SIMPAŞ Group (Emmetten Ilwaco) ve Aytan Firması (Mannheim) üzerinden yolsuzluk yaptığı, çok sayıda insandan kar ortaklığı altında para topladığı ve çok önemli bir bölümünü geri ödemediği, bunda ötüründe tutuklanması talep ediliyor, Uyar'ın.

Dursun Uyar ise Almanya'da kendisi hakkında bir tutuklama kararı olmadığını ileri sürüyor. 8 Şubat 2005'te Mannheim'daki mahkemesi tarafından verilen kararda ise Uyar'ın görüldüğü yerde tutuklanması isteniyor.

Dursun Uyar hakkında Almanya Mahkemesi tarafından alınan bu karar Türkiye Başkonsolosluğu aracılığıyla önce Dış İşleri Bakanlığına, sonra da Adalet Bakanlığına iletiliyor.

Arama kararına, görüldüğü yerde tutuklanması istenmesine rağmen SIMPAŞ Başkanı Dursun Uyar, elini-kolunu sallayıp geziyor. Bakanlarla görüşüyor, çeşitli törenlerinde bakanlarla yan yana oturuyor, kutlamalara katılıyor.

AKP Başbakan milletvekili İlyas Arslan'ın, her yerde oranan Dursun Uyar Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Abdülkadir Şener, Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksoy ve TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış ile yan yana ön saflarda yer alıyor. Daha önce aramasına kararın 14 Ekim 2005'te meclise giderek İstanbul holdinglerle ilgili olarak kurulan komisyon da ifade veriyor.

Tüm bunlara rağmen Dursun Uyar aranıyor, hatta aramalarda katılmayıp görüldüğü yerde tutuklanması isteniyor. Ortaya çıkan gün yüzünde olan çirkinlik gözler önünde.

Dursun Uyar'ın yanında kimler yok ki? Sat tuttuğu bakanların dışında. Adalet Bakanı Cenil Çiçek, Sanayi Bakanı Ali Coşkun, Meclis Başkanı Bülent Arınç.

Arkası, öne, sağ, solu bakan, ona yine de bir görev yok kırmızı bülentle oranan Dursun Uyar'ı.

Daha da ayazı evinde bir toplantı düzenleyerek hükümetteki iddiaları cevaplandırıyor. Uyar, oranmadığını iddia ederek, 'Interpol yakalama emri çıkardı' haberlerine sert tepki göstererek "Benim kimseyle kocağım da yok, aradığımda. Şirketimizin merkezi Dalgat'tadır. Biz de buradayız" diyor.

Herşey sümenaltı ediliyor, vurdum duymaz olunup çok dönderiliyor. Dolandırıyor, sayıyor, kaçırıyor ama sonunda "sütten cikma ek kosik" olunuyor.

Peki SİMPAŞ'ın topladığı paralar nereye gitti?

SİMPAŞ tarafından toplanan paralar AKP'nin seçim kampanyasında mı harcandı? Hiç uzak bir ihtimal değil elbette. AKP'nin eski yöneticilerinden Davut Buca bu konuda geniş açıklamalarda bulunup, Almanya'dan çantalarla getirilen paranın AKP'ye ulaştırıldığını belirtiyor.

Bir diğer önemli noktayı ise Natsibendi taitotaiyle SİMPAŞ arasında kurulan ilişki oluşturmuyor. Bu konudaki iddialara göre ise; SİMPAŞ'ın Almanya'daki şubesi 2001 yılında, SİMPAŞ'ın Avustralya'daki şubesine tam 29 milyon Avustralya dolarını kredi olarak havalı ediyor. Bu paranın bir bölümü, o dönem Avustralya'da yaşayan Natsibendi taitotai'nin liderinde Muharem Cosen'a ulaştırılıyor.

Agrico, SİMPAŞ'ın 9 milyon makti Erdoğan'a yakınlığıyla bilinen Kanal 7'nin sahibi Media 7'ye gönderildiği de belirtiliyor. Kanal 7'nin Ankara Temsilcisi Akif Beki, Erdoğan'ın basın sözcüsü, kurucusu ise danışmanıdır aynı zamanda.

Aynı zamanda Natsibendiler'in Muharem Cosen'ın basını çektiği üste birlik bölümün AKP'ye destek verdiği de belirtiliyor.

AKP'nin eli her yerde. Bu yüzden görmüyor, duymuyor, bilmiyor ve görmemekte ısrarcı olunuyor. Tayyip Erdoğan'a kendisinden yardım bekleyen mağdurlarında cevabı "parayı verirken bana mı sordunuz" oldu. Ayımsızlıkta sınır tanımıyor Başbakan.

Bununla birlikte Türkiye'deki yarıda 'yeşil sermaye'yi kuruyor.

'Yeşil Sermaye' nedir diyerek olursak; TBMM'de yüz binlerce yurttaşın mağduriyetini araştırmak üzere 2005'te kurulan bir komisyon. Hem mağdurların, hem de muhalefetin bastıları. Sonucun da kuruluyor. Komisyon yaptığı çalışmaların ardından önerileri de kerem raporunu Aralık 2005'te meclise sunuyor. 11 Nisan 2006'da rapor görüşülüyor. Ancak o günden bugüne değin rapordaki öneriler doğrultusunda adım atılmıyor. Ve sonunda beklenen or geliyor her zamanki gibi. Sermaye Piyasası Kurumunun (SPK) o dönemdeki yöneticileri hakkında yapılan sık duyurusu ve konu davası açılması istemi "zamanasımı nederiyle" geçen yıl düşmüş. Başlıca iddiaların yer aldığı dosya bir günlük süreyle se-usturulmadan düşürülüyor. Üzeri kulanıyor, yolsuzluğun, saygınculuğun.

Bu soygun AKP tarafından da gerçekleştiriliyor. Soygun yapan AKP, öte taraftan da yolsuzlukla mücadele eden sözde bekliyor. Bu ne aygınlık, ne pıskınlıktır. Emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin, tarikat sermayesinin çıkarları için yapması soygun, yolsuzluk, söylemeyeceği yollar yoktur. Din kisvesi, müslümanlık kisvesi altında soygunculuğu kendi içinde tescilli bakanlar ve milletvekilleriyle hükümet kurmuştur AKP. Önceki hükümetlerden bir farkı var mıdır? Yoktur elbette. Soygun ve talanda üzerine yoktur AKP'nin. Hırsızlık iktidarıdır AKP. Ve bu halkın her kesimi tarafından daha açık görülmüştür ve görülecektir.

İtir

Tanya sestendi iluğın raından kolhozlara;
"Kardeşler üzalmeyin
gün yiğitlik gendür
soluk aldirmayın faşistlere
yakın, yakın, öldürün..."

Bir alman vurdu partizanın ağzına
genç kızın beyaz yumuk azenesine aktı kan
Fakat askerlere dörüp devam etti partizan;

"Bir iki güt ulupn asılır mı?
Gidebilirim ben
Ama bizinkiler gelecekle
Teslim olun vakit varken"

Kolhozlar ağlıyordu,
Cellat çekti ipi
boğuluyor narlı boynu köğür koşunun
fakat dikildi ayaklarının ucunda Partizan
Ve hayata sestendi insan

"Yoldaşlar
Hoşcakalın

Ouyuyorum nal seslerini
Geliyor bizinkiler"

Cellat bir tekme attı makarna sandıklarına
Sandıklar yuvarlandılar
Ve Tanya sallandı ipin ucunda.

"

Bekle Biz'i Geliyoruz Seni Çok Seviyoruz "

Cukurova'nın sıcağı yokip, kavururken bedeni, zulüm sarururken kıyomet gibi insanların üzerine. Torosların doruklarından Cukurova'ya inerken, usul usul duyulur rüzgârın sesi. İnceden inceye yulayıp geçer buğday teni yüzerini. Ellerin nasırı, topuklarının yarığı, emekçiliklerini, vefalıklarını, nakseder topraklarına. Ve o topraklar berekete durur, baharı müjdelemek için Mayıs ayında.

Ve bir ana çıkar yola iki çocuğunun yarıbasında, ömrünün doyamadığı baharında, iki çocuk, bir ana. Cukurova'da. Yüreğinin sevdasını, ellerinin kınasına istleyip almış yola. 5 Mayıs 2006'da. Günleri devirmiş ord orda. Bereketli Cukurova topraklarında. O topraklar ki mazlumun yanında zalimin karnesinde olmuş her daim. Dudağlı, Karacaoğlan, İnce Memet... Dağ yürekliiler meşken tutmuş doruklarını. Ana-bacı-gardaş olmuş. Biri gitmiş, bezi gelmiş. Berken onarken... olmuş. Coşalmış, bereketin can vermiş topraklarına. Köynüne sakulduka yigitlerin.

Yigitlikte ustadır Anadolu'm. Tuttu mu çekip olur. Diren-gendir, cesurdur Dudağlı gibi, yüreklidir Karacaoğlan gibi, merttir İnce Memet gibi.

Analar, anolar ok yazmalı, emekçi, sadık, bir o kadar fedakar. Bundandır yatırıyolar bedenlerini aklıya. Sütleri gibi ok yarıntarı birlekmek için çocuklarına.

Hazırlığını yapıyor, aklını dolduruyor Mayısın 5'inde. Sesine ses, sağlığına soluk katıyor. Toroslar, Amanoslar, Ceyhan. Solunu ısıtıyor, Halil'imizin alevlerin içinde güreleyen sesi, Uğur'umuzun bir deri, bir kemik kalmış bedenindeki diren-genliği, Yusuf'umuzun Asi'nin coşkuluğuyla yarıntara atması... Büyütmek için umudu.

Umut büyüyor, Mayıs günü naksediyor bir ananın ovucunun içine. Asi'nin coşkuluğunu, Cukurova'nın kavurucu sıcağını katik edip aklına yol alıyor yarıntara. Biliyor gelecek yarıntarda, umut yarıntarda. Ulaşmak için yarıntara kat ediyor yolu. Onuru, namusu naksedip ovucuna kuşanıyor bon dini, baharın müjdecisi. Mayıs ayında. Aklına kuşandığın bant soluk barısı Cukurova'nın, sakulduka havasını, memleket sevdası dolduracak yüreğini. Hasretini, bilemini katıp yarıntara dindirecek ana yüreğiyle evlatlarının acısını.

Türküler yakılıyor yürekte... Bazı konuda düşünür bir başka ana. Döregiyle bakıyor, ölümüne yolculuğa çıkan Gülcan'a. Gülcan' da bir ana. Mütevazı, heyecanlı, umutlu, costulu. İnanıyor adıyla yenecek zulmü, ölümüyle armağan ederek zafere. Biliyor bunu. Ve bastı dik, otaı ocaı kuşanıyor ikinci kez nisanını, buğur ediyor ölümü koynuna. Yenecek ölümü biliyor, basacak bağına yar bilipiz. İlk kışandığında bordini koronliğin zabanilerinin müdahalesiyle kovusamanisti yar bildigi ölümüne. Simdi zabanilere inot daha sıkı sarılmış, umutlu, gururlu gözleriyle ısıtıyor buğunleri. Ve yol alıyor bu uzun yolculukta. Tereddütsüz çıkıyor... İki kızın gözlerinin içine bakarak ölümü yemeye gidiyor. Betül ve müge'de bakıyor annesinin gözlerine. İki kız kades fedayi görüyor, annesinin gözlerinde. Evet... O bir aitt göz ölümüne giden annesinin gözleri. Biliyor ölmecek annesi, yosatarak. Yarınları armağan edecek kendilerine ve tüm çocuklara.

Görüyor Betül ve müge... Annesinin basurunda, gözlerinde görüyor ısığı. Hic sarımsın istiyor o ısıq. Ve biliyor ki hic sarımsın. Baktıkca gözlerine annesinin dünyayı görüyorlar. Betül ve müge biliyorlar ki, anneleri ölümüne biraz daha yaklaşıyor. Hic kimse ölümü kordurmak istemez sevdiğine, Hep yarında, yarınbasında olsun ister. Onlar da kordurmuyorlar ölümüne annelerine. Ayırlmayı istemiyorlar elbette, ama sağı da kusur etmiyorlar. Annesinin korını sahipteniyorlar.

Çünkü biliyorlar anneleri yarlıs birşey yapmıyor.

Çünkü biliyorlar anneleri kendileri ve tüm çocukları için yotiriyor bedenini ölümüne koynuna.

Gülcan haykırıyor; "Ben öleyim çocuklarım yosasin" diye.

Ne icindir aalıgın koynundaki, ölümüne yolculuk. "Terit zamanın önünde insanlar ölmesin, başka annelerin çocukları ölmesin" diyeydi " bu yolculuğu. Aalıgın koynunda usul usul yol alıyor Gülcan. Bu yol dün Gülsuman, Seraylar'dan bugün Gülcan'dan yarınlara, geleceğe uzanan bir kaptır.

Bu kaptır ki ayaktarı Anadolü topraklarında. Kadını -erteği, gerci -yosısiyla Anadolüye umut oluyor, göklere yosıyor, ferpdtarı anolarımızın. Bu Zulüm dursun ibü işkence son bulsun diye.

Sarıp sarımalardı, kışandı cephanelerini, aittin yola ikinci kez eriyordun bu ana. İlkinde yolunu kesmistiyi ya zabaniler ibir daha abğrulomayocagin. dısbünerek, adınızları di yitlerini. Yene koymayı istemeyerek. Günleri, saatleri, yosaminin bazı keaitlerini colabilmistilerdi sadece. Ama umudu otaı. Umudumuz beyninin, yüreginin içindeydi. Bundan değıil miydi gözlerindeki ısıltı, Betül ve müge'nin baktıklarında gözlerine doymusuzluğu yosaması. Aalıgınla doyardun.

Kimler yoktu ki o sofrada... Ev kadınları, işci-
ler, memurlar, öğrenciler, çocuklar... Vediden yetmiş
bir halk, Onlarda kaydular yüreklerindeki sofraya. Sevgiyi,
saygıyı --- Özlemi, hasretini... Her geleni doyuruyorsun
aclığının sofrasında. O sofrada emek var, sevgi
var, vefa var, feda var. Doyuruyorsun sevgiye o
yüreklere, sevgiye.

Evet Arap kızı aclığın sofrasındasın sende. Kurdu-
ğun sofrada ona yüreğini açmışsın gelenlere. Yüre-
ginle birlikte, bakıyorlar gözünün içine. Saflığı, temizliği
görüyorlar. Ayşe Kadın, Fatma Bacı, Sinan Abi, Zeynep Abi...
Doyuyorlar bu sofrada. Doyuruyorlar oradın. Cukurova'nın bere-
kettidir toprakları, ölümüne sevdedin yigitleri. Yigit otagi-
dır, ince memetlerin, Karacaoglanların diyaridir. Dağlar yigitsiz
olmaz bilir Cukurova. Tanıklar'dan, Besatlar'dan bilir. Haliller'den
Uzurlar'dan, Berdanlar'dan bilir. Bilir de tair, tair de can can ka-
tar, Sonra katar katar yol dir dağ bayır, ova cemedin yi-
gilleri.

Onur için, namus için dünden bugüne seyre delerler yü-
cesinden Cukurova'yı.

Öle öle tükeneceğimizi bekleyenler, boş umutlar pesin-
dediler. Çünkü biz öle - vura çocuklarımızı sayındayız. Hiçbir
Zaman bitmez hasretliğimiz. Bir hasretliğin bitisi, yeni bir
hasretliğin doğusu demettir. Bilir bunu Cukurova... Bilir de
yol alır, yürekten yüreğe, gönülden gönüle.

Şimdi Gülcanlarla yol alıyorsun Cukurova. Bereketli
toprakların onurlu, gururlu, Basmışsın başına yigitleri,
kucak açmışsın onlara. Anladık ki gözünü kırpmadan
konusuyorlar senin Somalomalık için seni. Armağan etmek için
çocuklara özgür - gelecek güzel günleri. Biliyor bunları
Gülcan ve yol alıyor. Adlığını katik ediyor ölümün karnunda.

Evet Gülcan seni bizimlesin, biz seninle. Arınlamadık
yer bırakmadan yol alıyoruz. Hücrelerden, umut evlerinden. Dağlar-
dan, sokaklardan. Ama her daim birlikteyiz. Yolum açık, Zatenin
kutu olsun diyoruz. Yarınlarında, selüğünde, sofrasındayız. Yüre-
ğimizi ve bayramımızı doyurmak için seni çok seviyoruz Arap
kızı, seni çok seviyoruz. Saygıyla dünden öpüyor, uzurladıklarımı-
zın hasreti ve özlemiyle sükice kucaklıyoruz. Uzurlar olsun...
Bekle bizi Abroslar'ın denizinde, Abi'nin coşkunluğunda, Cu-
kurova'nın yürekleri döğleyen sıcaklığında.

Bekle bizi geliyoruz, seni çok seviyoruz.

Seni çok bekleedik
Yolunu hep gösterdik
Ateş küresine döndü gösterimiz
"Hoş geldin İlamı"
Sefa gitmeyeceksin ana
Bir deri bir kemik kalırs bedenlerimiz
İlamırlık sebetini tanırs yarenlerimiz
"Hoş geldin İlamı"
Boş-sefa gitmeyeceksin ana
İlamı yere. calmanın heyecanında
Kenetlemis dişlerimiz
Sesimiz rıngarlara rırmışız
An an beklemiş - beklemişiz
Ey İlamı gösterlerimiz
Hoş geldiniz
(...)

Meharrem Çetinkaya

Her İnsanın Hayalleri Vardır

Erdina ile bir aynı köydenim. Aynı mahallede oturuyorduk. Komşu sayılırız yani. Onun için mahalledeki komşularımın çocuklarını nasıl tanıyorsam Erdina ile de aynı tanıyordum. Her mahallenin insanları sevdiği birini anlatırken terbiyeli, akıllı, uslu, sessizdi diye bahsederler ya. Bizim mahallede daha farklı anlatırlardı Erdina'ı. Bütün olumlu özellikleri taşıyor ama sessiz değildi. Çok çalışkan, saygılı, terbiyeli ama aynı zamanda çok konuşkan ve gürleyen diye anlatıyorlardı. Anlatıyorlardı diyeceğim, çünkü onunla daha önceden hiç sohbetim olmamıştı.

Biz ortaokul ikinci sınıfın birinci dönem karnelerini alacaktık. O gün bütün okulun öğrencileri okuldaydı. Her kimse karnelere parası vermemişti, müdürde para vermemişti karnelere de yok diyorlardı.

Okulda çok sevdiğim bir öğretmenim vardı. Karnelere parasını verip vermedi konusunda daha önce onunla konuşmuştu. O da zaten para vermeyin, karnelerinizi parasız vermek zorundasınız demişti. Öğretmenimin sürekli yanında dolaşan birkaç öğrenci vardı. Okulda herhangi bir öğrenciye yapılan hakaretlere karşı çıkıyorlardı. Bizden daha büyüklerdi, arkadaşların bir teneşide bizim komşu komple.

Biz bütün öğrenciler bahçede müdürün dışarı çıkmasını bekliyorduk. Müdür dışarı çıkmamakta diretiyor. Sonra komşu krizinde aralarında olduğu birkaç kişiyi müdürün odasının önünde "müdür dışarı karnelerimizi isteriz" diye bağırmağa başladılar. Biz de bağırmağa başladık. O sırada müdür istifa sloganını da attı. Müdür dışarı çıkmayınca o arkadaşlarda "O zaman Belediyeye yürüyoruz" dediler. Bütün okul arkalarına döktü. Belediyeye kadar yürüdük. Ondan köydeki diğer okula yürüdük. Sonra belediyeye geri döndük.

Belediye başkanıyla görüştik. "Ya müdür istifa eder gider, yada karnelerimizi verir, olmazsa sende istifa edersin" demiştik. Belediye başkanı bir yandan bizi susturmağa çalışıyor, bir yandan da tehdit ediyordu. Biz susturamayınca "tamam siz okula gidin, ben müdürü arayacağım, karnelerinizi verecek" dedi. Geldiğimiz gibi düzenli kortes halinde okula döndük. Yolda yürürken komşumuzun kızı yanındaki arkadaşına "Keşke Erdina gelseydi. Görseydi çok iyi durdu, zevinirdi, birni defa brik ederdi" dedi. Bende o zaman "Erdina kim ki?" diye sordum. Kendi kendime Neyse okula gittik. O çok sevdiğim öğretmenim bir kapıda karşıladı. "Çok iyi yaptınız, beni de bekleseydiniz bende gelirdim" dedi. Yanında da diğer öğretmenlerimiz vardı. Her birinin elinde bir

sinifın karnesi vardı. Karnelerimizi dağıttılar, onlarda çok sevmişlerdi. Ama aslında korktukları için, diğer öğretmenler gibi öne alamıyorlardı.

Bizim okulumuz gün bayıyordu. Öğle yemeği için eve gidiyorduk. Bizim öğretmen çoğu zaman o arada Erdinalere gidiyordu. Yol üzerinde Erdinalerin terzi dükkanı vardı. Öğretmenle birlikte her gün oraya kadar gidiyorduk. Örnekte de ondan ayrılıyorduk. Tabii ben Erdinali çok merak ettiğim için hemen yemek yapıp dükkanın önünde geçiyordum. Ki Erdinali görüp tanışabileyim. Ama Erdina o saatlerde derhane de olmayıyordu.

Bir hafta sonra tarlaya giderken, ablası sestendi Erdina dükkanında. Ablası tanıştırmada "sen hiç, yerinde durmat mısın, seninle tanışmak için her gün buraya geliyorsun" dedim. O da "ıy" oldu, hem buraya, aygün almış oldu. dedi. Ondan sonra her gördüğünde çağırıyordu sohbet. Asıl sohbetlerimiz ise liseye başladığımızda oluyordu. Zaten liseye başlanca, Erdinalerin büyük bir etkisi oluyordu. Okuldaki veli de onların bir arkadaşı oluyordu.

Liseye başladığımızda (amircomen kızlarıyla başladık) çok yabancılık çekiyorduk, zaten okula karşı bir önyenimiz vardı. O liseye giden kızların dedikoduları çıkıyordu. 2. ve 3. sınıflar sabahıydı.

1. sınıflarda eğleniydik. Yani tanıştığımız okulu, ortamız tenyanlar sabahıydı.

Bir gün sabahları aralarında akrabalarım ve ortaokuldaki komşularım kim da vardı. Bizim okulun kapısında karşılaştılar. "Hoşgeldi çağışya ulakım, Erdinali göreceğiz" dediler. Cırsıda bir kofeye gittik. Erdine, kofenin 2. katında kapının yanındaki masada oturmuş bizi bekliyordu. Selamlaştık, sonra oturduk. Arkadaşların arasında Erdinali abi diyenler de vardı. Normalde beninde abi demem lahm ama abi, abla deme alışkanlığım yoktu. Sohbet etmeye başladık. Erdina DLMK'dan bahsetmeye başladı. DLMK'yı daha önce kurtulustan okumuştuk. İstanbul, Ankara... vb. büyük şehirdeki DLMK'lilerin haberi çıkıyordu gazetede. Şimdi de bize ikendi okullarımızda DLMK'nın temelini oluşturmamızdan bahsediyordu. Okulda hoptenci paralırdan disiplin cezasından polis-idare işbirliğinden bahsediyordu. Ben daha bu uygulamalarda karşılamamıştım. Ama lise 2., 3. sınıftaki arkadaşlar anlatıyorlardı. Ayrıca gazeteden okudum Ankara, İstanbul gibi yerlerdeki DLMK'lar bu uygulamalara karşı eylemler yapıyordu. Ama bunların öğrencilere nasıl anlatılacağını, dışısteminin nasıl yapılacağını çok merak ediyordum. Erdina anlatırken ben de aralarda sorular soruyordum.

O gün birkaç saat sohbet ettikten sonra tekrar görüşmek üzere ayrıldık.

Samandığ'da tanıştığımız olan demokrat avukat doktorlar kültür merkezi namışlardı. Ondan sonra bir süreli kültür merkezinde görüşüyorduk. Orada da üniversiteye giden arkadaşlar üniversiteye hazırlık dersleri veriyordu. Derslere gelen bir sınıf liseyi oluyordu. Biz de boş derslerimizde ve okul dışı olarak buraya geliyorduk.

Liseliler ve derhaneye gidenler olarak haftada iki defa top lanıyorduk. Raptantılarda sohbet ediyorduk. Kurtuluşu okuyorduk. Okullarımız konuşuyorduk. Raptantıya gelen derhaneli bir sınıfı bayan-erkek arkadaşları vardı. Hepsi de Erdinalin getirdiği arkadaşlardı.

Zaten ağızda birim köylü, Erdina'nın ilkokul arkadaşlarıydı. Hepsi devrimle yapıyordu ama Erdina'nın onlardan daha farklı olduğu çok barizdi. Hepsinin farklı farklı özellikleri vardı. Mesela baskın toplantılarda konuşup dinari çıkıyorlardı. Bir işi yapmamak için birisini sorun çıkartıyorlardı. Erdina'da hiç bilmeyen, usanmadan anlatmaya çalışıyor, onlarla ilgileniyordu. Ve benim çok dikkatimi çekiyordu. Onlar bağırıp çağırma-larına rağmen o toplantılardan sonra hepsini alıp teker teker konuşuyordu. Ama Erdina, birisi (liselleri) ayrıca seviyordu ve emek harcıyordu. Sıklıkla benim canavar kaidelerim diyordu. Hepimiz ailelerimizde sorun yaşıyorduk. Hep dayak yemiştir ağlayarak geliyorduk. O da oturup saatlerce anlatıyordu. Ailelerimize yalan söylemememize gerektiğini, devrimcilerin ne olduğunu anlatmamıza söylüyordu. Yalan söyleneni günün-gece yaratacağını, oysa birim haklı-mesru olduğumuzu anlatmamız gerektiği noktasında itina etmeye çalışıyordu. Sonra birim için "Liselerin Aile sorunları" diye bir yarı yazdı. Bizde fotokopisini çekip ildeki bütün okullara dağıtmıştık.

Aileleri anlatırken, aileyle olan bağıyla da örnek oluyordu herkese. Ailesine çok bağlıydı. Kaidelerini mücadelelere katma noktasında çok istekli oluyordu. Her fırsatta ailesine yardımcı olmaya çalışıyor, bulduğu her fırsatta tarla işlerine yardım ediyordu.

Ailesinde en çok sevdiği anneydi. Ama mücadele konusunda ona karşı çok acımasızda olabiliyordu. Mesela annesi sürekli duygusomanlığı yapar, ağlardı "İntihar edeceğim" derdi. O da espriyile "Asi nehri yanında kararını verdiğin zaman gider kendini atarsın" diyordu. Annesine karşı tavurları devrimcileştirmek için verdiği emekler sırasında sekilleniyordu.

Komsular çok seviyorlardı Erdina'ı. Sevdikleri kadar da ona birşey olacak diye korkuyorlardı. Seviyorlardı, çünkü boş birakılmaz, onlarla ilgileniyordu. Küçüklerle büyük, büyüklerle büyük olmak demir yer, onunlaşı söylendi. Mesela akşamları Erdina eve gelirken, carsıdan telefon edip, bize gelin diyorlardı. Bende şimdiki gümüşek diyorlardım. Çünkü her carsıdan arayıp "ben geliyorum, siz bize gidin" dediğinde gidip birkaç saat bekliyorduk. Erdina, oradan inip, bakkala uğrayıp çikolata şeker alıyordu. Sonra sokakın başındaki evlerden başlıyordu. İnsanlar o zaman evin önünde oturuyor oluyordu. Ve hepsi teker teker çağırıyorlardı. Hangi saatlerde geleceğini tahmin ettikleri için özellikle gelme fırsatlarıydı. Çocuklarda aynı şekilde. Çikolata şekerini çocuklara alıyordu. Sonra onlarla oyun oynuyordu. Yanlarına uğramadığında komsuları davetliyordu. "Neye birimle ilgilenmiyorsun" diye sıkıştıkları oluyorlardı. Ve her inip çıktığında "Erdina dikkatli ol, sana birşey olacak diye endişeleniyorsun" diyorlardı. Erdina'da "endişelenmeyin bana birşey olmaz, benim gibi bir delikanlıya kim ne yapabilir ki" diyorlardı. Mahallenin çocukları anne-babalarından çok ona seviyorlardı. Küçük bir komşu kızı, hep pabuç ve çarşafı ince kıyafetlerle oyun oynardı. Annesi "çarşafını giymeyi denediğinde" "hayır giymeyeceğim. Erdina abi giymeye düşer" diyorlardı. Bu kız çocuğu Erdina sivil olduğu zamanda aynı şekilde çarşafındaki tüm kıyafetlerini çıkarıyordu. "Erdina abim beni sevdiyse gelsin"

İstermiyim desem söyleyemiyordum.

Her sohbetimde Hatay'da halkın nasıl daha rahat gidebileceği üzerinde bir konuşmaya çalışırdım. Konu isteme düşünmemi, üretmemi istedi. Kurumlarımız vardı. Genelğin aculması iyi oluyordu. Bir sürü öğrenci gidip-geliyordu.

Tavir temsilciliği kültür sanata vevakeli olan birçok insan katılmıştı. Varolan kurum kuruluş ve yapılan etkinliklerle çevreyi toparlamıştık. Kuruluş gereksinimi görebildiği her yerde - köyde - okulları vardı. Ama daha kapsayıcı gerideki halkımızın genceliğiyle ilgilenen, kültür-gelenek geleneklerini işleyen bir yayına ihtiyacı vardı. Ve Erdinc, illegaliteye çekilmeden çok kısa bir süre önce bugün "Hayat veren Asi Gazetesi"ni çıkarmaya başladık. Ve Asi elimizde çok güçlü bir araç oldu.

Şehitlerimiz anlatacak, birçok renginlikleri var. Ama anlatılmak gerekiyor. Hani insanın ilk tanıdıklarının kendisi için ayrı bir yeri oluyor. Evet aslında Erdinc'in de benimsediği ayrı bir yeri var. Ben biddet gibi insanı ilk anda görürüm. Onunda derinliği "derin gibi sabrı, ahlak gibi iradesi," onda tanıdım. Bir gün sohbetimiz şöyle gelişmişti.

- Erdinc her insanın hayalleri olur. Yani her insan geleceğe dair hayaller kurar, senin hayallerin ne? Gelecek için ne düşünüyorsun? Ne yapmak istiyorsun?

- Evet her insanın hayalleri olur, ben de gerilla olmak istiyorum.

- Niye gerilla olmak istiyorsun. Gerilla onun için neyi ifade ediyor.

- Gerilla, kurultustan okuduyum kadarıyla dağda Jandarmaya karşı, köye inen, köyün kıvrak yastaki çocukları parlatıp, parlatılmayan çocukları dağda örnekler okuyordum. Yani dağda geçen silahlı devrimciler geliyor aklıma ve onları seviyorum. Onun için gerilla olmak istiyorum.

Evet Erdinc, hayallerimmi, ideallerimmi senle konuşmuştu. Ve ben gerillayı tanımlayamamıştım. Ama gerilla olmak istediğimi söylemiştim. Ve aradan 6 yıl geçti. İdealim ve hayalim büyüdü.

Halkın
Önderi

Ernesto **CHE** Guevara

14 Haziran 1928'de Buenos Aires'te dünyaya geldi. İrlanda-
lı orta halli bir ailenin çocuğudur. Ernesto Guevara ilk ça-
cuğu Ernesto'yu büyütürken ona kötü bir hayat çizgisi ve
inanç aşılamaz. Hayatı hayatın içinde tanınması ve kişiliğinin
şekillenmesi için serbest bırakır. Che doğuştan astım hastası
dır. Bu nedatle hastalığı daha rahat geçirebileceği iklim ko-
şullarında yaşamasına imkan tanır. Che hayata karşı ilk
mücadelesini hastalığıyla uğraşarak ve pesini ömür boyunca
bırakmayacak olan astım krizine karşı verir. Yine kazanan
Che olur. Büyüdükçe hastalığına karşı iradesini kullanarak
onu yne yermesini bilecektir. Che'nin çocukluğu duygulu ve
duygulu geçmiştir. Küçükken korudu kınlan bir kuzu cotıdan
kurtarmak için o çocukluk duygularıyla tehlikeyi düşünme-
miştir. motosikletle Latin Amerika kıtasını görmek isteğiyle
çıktığı yolda gördükleri halka karşı beslediği duygularını
güçlendirerek ABD emperyalizmine olan öfkesini büyütacaktır.
Latin Amerika kıtası haksızlıklarla doludur. Orta Amerika halk
ları yoksuldur, ezilmiştir, çocuklar açtır "Var olan sömürsü
düzeni yıkmak eşitliği ve sosyalizmi getirmektir." diyor. moto-
sikletle çıktığı bu yolda gördükleri ve yaşadıklarıyla dev-
rimciliğe olan düşüncelerinin netleşmesine sebep olmuş-
tur. Ömür boyu silah ekademi, yoldaşı, komutanı olacağı fi-
delle ilk karşılaşması Meksika'da olur. Devrimci mücadelesi
bundan sonra başlamaktadır. Che'yi devrimci yapan sosyaliz-
me ve devrime olan inancıdır. Che Fidel Castro ile Küba
yolculuğunda ABD emperyalizmi tarafından baskına uğranır,
eğir kayıplar verirler ama bir kere yola çıkılmıştı. Şişlik
olmazdı, geri dönüş hiç olmaz. 82 kişiden 17 kişiyle yola de-
von ederler. Önce köylerden başlayarak şehirlere doğru halk
bilinçlerinin ve silahlı birliklere katılır. Che kendini bütün Latin
Amerika halklarının kurtuluşuna adanmış bir devrimcidir. Ken-
dini savaş sürecinde hiçbir zaman sakin olmayan tehlikeli yer-
lerde kendini öne atan yiğit bir savaşçısıdır. Küba Latin
Amerika'da devrimlerde bir öndür, öyle de olacaktır. Küba
devriminin ardından 1965 yılında Vietnam, oradan Kongoya
ve Latin Amerika'da çeşitli ülkelere gider ve 1966 yılında
Boliyo'ya gider. Boliyo'ya giderek oradaki halkların kur-

tuşu için savaşmaya devam edecektir. 28 Eylül 1967'de Bolivya silahlı kuvvetlerine bağlı bir askeri güç Che'nin peşine düşer. 8 Ekim 1967 günü Che'nin birliği yüzlerce asker tarafından kuşatılır. Ve Che tutuk düşer. Emperyalistlerin elinde tutulsa da sakken hakaret eden bir subayın yüzünü tam ortasına indirdiği yumruk Latin Amerika halklarının öfkesini bir devrimcinin beseğmezliğini ispatlar. Onu vurmaya Galizon subayın eli titrer ve subaya hadi katma otes et der.

Öldüğünde ABD Bolivya'da gerilla savaşların bittiğini müjdeler, Oysa ki Che Latin Amerika halklarının ve dünya halklarının bir devrimcisi kahramanı olmuştur.

Che olmak; Che gibi yaşamak;

Namussu, vicdanlı, özveriili, fedakar, dürüst birer Che'ler olarak haksızlıklara karşı çıkmak ve haksızlıkların son bulması için savaşmakla mümkündür.

Tıptı Che'nin dediği gibi; dünyanın neresinde haksız yere bir tokat potlusa birinin yüzünde onu yüreğinde hissedebilmektir.

İnsan olmak, devrimci olmak ve Che olmak.

Yigit, fedakar bir savaşçı konutur Che.

NEDEN VATANDAN UZAK

"Gurbet elde bir hal
geldi basına
öptüm sevdigim
mevta kerimdir ..."

"Gurbette imrân gelecek
bir daracak yerinde yok ..."

Gurbet tüküleri: yakılmış yıllar boyunca, kimisi yarın
hasret, kimisi anasını-bacasını hasret yaşamış yıllar bo-
yunca vatanından menleketinden uzakta, sevdiklerinden
ve vatanından uzakta, olmanın hasretiyle yarıp tutuşmuş
yüreklere. Ve gurbettekilerin bazıları belki kavuştukları sevdik-
lerine, bazıları da kavuşmadan şu dünyeden geçip gitti.

Kimi yerlerde adaksı duyulmuş gormuşlardır. Kıta-
rı boyak bir sessizliğin, karın sağuğun eğerden olduğu
böyle, karsakalar yazın gurbetlilerin gelmesiyle cıvırlar.
Evlerde, köylerde bir bayram havası yaşanır. Kimisi
de sessizliğin olduğu yerlere, yazın yaşamın coşku-
su gelir gurbetçilerle. Ki insanların duyguları, öz-
lentileri, hasretleri bu kısa gonler boyunca gideril-
meye çalışılır. Ama giderilir mi? Özetler biter mi...?

Bu ülkelerin insanların neden yıllarca vatanından uzak
olmuş - bazıları yarın özetleriyle yaşamak zorunda kalmışlardır?
Belki hepimizin farklı özetleri, yaşamak için, ileride ya-
nelik planları vardı. Birbir hayalleri gitmişlerdi; yarımların
özetlerini de atarak. Ama özetinde baktığımızda ekono-
mik nedenler onları vatanından uzaklara sürmüştür.
Kimisi sevdiklerine kavuşmak için para kazanmak ha-
yalıyla, bu hasretlere dayanmış katlanmıştı. Kimisi
bu menleketin güzelliklerini kendisine yaşatmayacağı-
na siteminden gitmiştir. Fakat tam bu ayrılıkla-
rın, gurbetin temelinde ekonomik koşullar yer
alıyor.

İnsanlar kendi menleketlerinde yaşamı sürdürmekte
zorlanır, ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma gelince arayı
farklı yollarda aramaya başlamışlardır. Gurbetçilikte
bu yollardan biridir. Ki böyle zor durumda olan
insanların toplumundaki kapitalizm unsurunu da dikkate
alınacak oluyorsa daha da netleşir her şeyden.

Bu öyle bir düzen ki, hem insanları, ak-acıktık
birakır, şere diye de onların emeklerini "ucuz
işgücü olarak" uluslararası pazarlara satar.
Diğer kapitalist ülkelerde işgücü azalması bu
şekilde kapatılır, bizim gibi ülkelerin, halklarının
zın emeklerini sömürerek...

Kapitalistler en az ücretle işi tutarmaya çalışıp hesaplarını buna göre yaparken, diğer yanda halklar emekçiler üzerinde yapılan, bu hesapları göremeden sevdalısına kavuşma, ana bacasını rahat yaşatma hayali ile yansılar. Tam acıları, acıyıtlmaları bu güzel hayallerin hatırına simeye gelirler. Ama kapitalizm ve işbirlikçileri onların bu güzel hayallerine de düşmandır. Her konuda bu düşmanlıklarını gösterirler. Yaşan işimde emekçiler bunun cesitli biçimleriyle karşılaşılır. Ve jatıra yine halka kesilir. Hayallerinden olmaları bir yana bazen emellerinden bile olular çalışma koşullarından kaynaklı.

Bunun en taze örneğini gördüğümüz günlerde Kazakistan'a iş için giden işçilerin başına peler dayılır. Başında Kazak işçilerle Türk işçilerin kavgası gibi verildi olayı. Ama sadece bu şekilde düşünülmez, bu yasacları, Kapitalizmin kar hırsı, o işçileri hayatlar. Pahsına Kazakistan'a potanser koşullar görmmeden gelmez ve hepsinin aynı bir hikayesi vardır, Kazakistan'a gidisleriyle ilgili.

6 aydır Kazakistan'da sentiyede çalıştığını belirtir İzzet Ay: "

"Normalde Adonada yaşıyorum. Oradan İstanbul'a gelir firma yetkilileriyle görüşürüm. Tamam dediler. Kazakistan işi buranın çalışma koşullarıyla aynı dediler. İş konusunda kalacağımız yer konusunda da yemek konusunda bize anlattılar. Ama dediklerinin yarısı anlattıkları gibi gitti yarısı gitmedi. 6 ay boyunca hep sentiyedeydim. Hiç dışarı çıkmadım. Çıkan arkadaşlar oluyordu. Sonra gittiklerine pişman geliyorlardı. İşte konteynir arasında gidip geliyordum. Benim yanımda 20 tane Kazak çalışıyordu. Kablo çektiyordum onlara, iş yapıyordum. Çünkü onlarda işi bilen kalifiye eleman yok." diyor.

Elektrik - elektronik ustası Ercan Karataş ise Bağ-Kur ve vergilerini ödeyemediği için gitmiş Kazakistan'a.

"Sirket yetkilileriyle anlaşınca dakkanı kapatıp oraya gittim 2 hafta olmadı ben oraya pıdeli. Bora Viyennesindeydi. Bağ-Kur'a vergiyi ödeyemiyorduk. Oran işim gittim. Yine gidenim, Çünkü Türkiye'de ekonomik kriz var" diyor Ercan Karataş.

İşte Kazakistan'daki işçilerin can pazarı ...

İşçilerin anlattıkları, tam gerçekliği, onları oraya gönderecek koşulları açıkça anlatıyor, fazla söz gerektirilmeksizin bırakmadan. Kapitalizmin, emperyalizmin vahşetini gözler önüne seriyor. Kapitalistler bu vahşetleri uygulatacak bir araç yöntem buluyorlar.

Bu kimi zaman işbirlikçi iktidarlar, taşeron firmalar oluyor. Bazı da doğrudan kendisi oluyor. Ama bu araçlar, yöntemler de işsizle dayanışmaz. Emekçiler işsizler de dayanışmaz. İşsizlik emek olduğu içinde bütün ülkelerdeki gibi işbirlikçi iktidarlar, insanlar soldırıya uğrasın da, hayatını kaybetse de, ses çıkarmaz vahşetin üzerine kapatmaya çalışırlar.

Ki bu tablo onların "sahnesidir" zaten. Halkını ucuz işçi olarak pazarlayan, satan, onları kendi vatanında aç-susuz, bora içinde bırakan bu işbirlikçi iktidarlardır.

Ama bu işbirlikçilerin gövdesi ettiği bir yan vardır ki, işte bu onların sonunu getirecek. Bugün hiçe saydığı, emeğini sattığı bu insanlar birleşip güçlendiklerinde onların karşısında ayakta duramayacak ve bir kağıt gibi savrulup gidecektir. O kağıt gibi savrulmayı getirecek araç böyle partilerden geçecektir.

HALKIN GÖZÜNDE

DEV - GENÇ

Halkın gözünde DEV-GENÇ hep fedakardır. Onlara Mahir Gayanlar'ın Mattepe'deki direnişi örnektir. Mahaller orada direnirken desmanın carevaslığı ayyuka çıkmıştır. Sağdıralıkları kurşunlar yetmemiş oradaki savaşçıların direnişini kırmak için anne, baba ve de akrabalarını ayağa getirip teslim olmaları itna etmeye çalışmışlardır.

Ama Mahaller'in halkı ve de DEV-GENÇ'lere verdiği sız vardır. Onun için Mahaller ailelerine kelençler "Lüz öste teslim olmayız. Bizlerin mirasını DEV-GENÇ'liler taşıyacak. Onlara biz bir bayrak ve direnişimiz miras bırakacağız..." derler.

DEV-GENÇ'liler Mahaller'den aldığı bu mirası 37 yıldır sürdürüyorlar.

Gözetimdeki yükümlerini halkla beraber siper dur direnirler, onları destekler. Anlatırlar. Acalıkta yanlarında olurlar. Yüzbaşınaya karşı halkın yanında yer alırlar. İşçilerin grevlerinde günbaşlarında DEV-GENÇ'liler.

Fakir halkın çocuklarının eğitiminde, halkın araçları okusun diye gönüllü eğitim ve ücretsiz kurs verirler. Parasız eğitime karşı çıktıkları için tutuklanıp istenilerde geçirirler. Bir tan Altunbaş pibi istenide öldürdüler. Örneğinde kaybedilirler Ayhan Egeçli gibi... FTİP'i hapishanelere, tecrite hayır diyen Zehra'dır, Özlem'dir DEV-GENÇ'liler. Onların yöreleri dev pibidir.

20. yılını kutladılar. zaman tam halk onlara hayran kaldı. 20. yıl etkinliklerinde coşuklu duyuldu DEV-GENÇ ismine. DEV-GENÇ'e yakışan bir kutlama oldu. Kutlamanın yapılacağı alan polis ablukaya almış halkın katılımını engellemek için. Ama sabahları bosa çıktı. Kutlamay alanın etlerinde mesajlar, yüzlerinde kızıl plajlar ile girdi DEV-GENÇ'liler. DEV-GENÇ'in pskeni kaplamıştı heryeri. Savaş Erdogan'ı polisler yakasını tutarken orda şundan. Polise "Buradan çıkan halkın sağının kelme zaman gelirse İstanbul'u bir jecede ayağa kaldırırız." diyordu.

DEV-GENÇ'liler her zaman direnirlerdir. Onların mirasını sürdürmelerin zulum zindanlarındaki onların tecrite karşı başlattıkları büyük yst-y-sta gösterileridir. Zulumun sahiplerinden hesap soran EYÜP'lilerdir.

DEV-GENÇ'lilerin tarihi hep direniştir mücadeledir. Yolları açık olsun. Üze 37. yıllara.

TAYYİP'İN HASTA DÜŞMESİ

Başbakan R. Tayyip Erdoğan şeker hastalığından kaynaklı olarak, oruculu bir gününde baygınlık geçirdi. Arabasında otururken, korumalar bu durumu farketti ve otomobilin kapı kilitlerini harekete geçirdiler. Ve mekanizmanın çalışmasıyla beraber kapılar acılamaz hale geçti. Dolayısıyla hastaneye gitmesi gereken hasta kişi arabada kilitli kaldı. ve arabanın acuları kırılarak kapılar açıldı, hasta acile kaldırıldı.

Bir haftadır ülkemizin gündemine gelen olayın örneği budur. Ve bu yaşantılar her T.C. vatandaşının barına gelebilecek olaylardan biridir. Yani bugün rahatsızlanıpta acile kaldırılmayan vatandaşlara insan vardır ülkemizde. Ancak olayı gündem yapan, kahramanın başbakan olmasıdır. Ve bu başbakanın Cumhuriyet tarihinin "en yopus aklı olan başbakanı" ünvanına sahip olmasıdır! Bu olay üzerine birtane medya olayı olarak işareti bir kumuler değerlendirilmelere, yorumlara başlamışlardır. Birbirlerine düşmüş "kim daha çok başbakanını seçti?" kavgasına, kışkırmışlardır. Olay amatör bir kamera ve fotoğraf makinesi ile tesadüfen görüntülenmiş olarak haber ajansları en gerçek fotoğrafın kendilerinde olduğunu iddia ederek kavgayı barlatmışlardır. Yine medya alanında köşe yazarlığı üstleği ile halkı aydınlatmaları hastalığın tıbbi değerlendirmeleri ve sebeplerini anlatmışlardır. Örneğin; Erkipri Doktor Fransızcasını konuşarak geçti şekerli Fransızca anlatarak halkımızın cahilliğini göstermiştir!

Ya da Osmanlıca'nın gereği olarak, padişah olarak geçen Tayyip'in yine padişahların yaşamı ve ölümüyle tasvir edilerek değerlendirilmesi de medyanın yalabalığının göstergesidir. Bugün gazetesi, o günlerde "İç Padişahı Şekender Etki" manşetiyle kitleleri güldürmüştü.

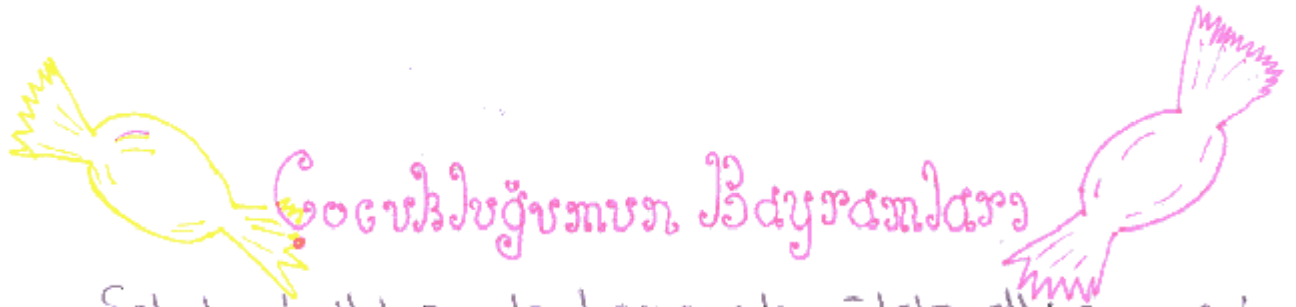
Medyanın bu davranışları aynı zamanda halkın

gözünde Barbakan'ın değerini arttırmak içindir. Çünkü medya, devletin bir koludur. Elbet seni bir gündem yaradılmasını destekleyeceklerdir. TV'lerde haberin yayımlandığı saatlerde rating programı kurmuşlardır. Yani bu "seker hastalığı" yine devletin ve tekellerin kurasına giret döndürülmüştür. Örneğin arabanın camını kırarak için kullanılan balyoz birle öldükten yitiren bir ücretle bir AKP milletvekili tarafından satın alınarak Osmanlı tufralarından oluşan kolleksiyona eklendirmiştir. Yani yine devlet politikası gücendirilmiştir, Osmanlılık pohpohlanmıştır.

Tayyip'in hastalığına dönersek, sebebi yorunluk ve bir öğün yemek yememek, yani sahurda yemek yememek olarak açıklanmıştır. Memleketi için o kadar çok ve yorun çalışmaktadır ki hastalığı yenilmiştir! Öyleki Tayyip Cumhuriyet tarihinin en çok geçen barbakanı, cumhuriyet tarihinin ülkesini patlatılmakla en çok mekellef olan barbakanı sinasına sahiptir. Emperyalizmin TÜP'nin direktörlerini ikilemeden gerçekleştirilen bir barbakan olarak yorun çalışmanı da normaldir.

En önemlisi de aynı barbakanın ülkesinde sağlık sorunları ariken hastalıkları kuranan ilaçsızlıktan, bakımsızlıktan ölen o kadar çok insan vardır ki. İnsan hastalığını söylemekten utanır. Önemli on dakika içinde aldığı acıyı insanlar önmeye bayınca, çocuklar çocuk yaşlarında çekmektedirler. Hastalık nedir bir öğün yememe olarak söylenmektedir. Oysa ülkemizde acılla kolgeçmektedir. Değil bir öğün, günlerce aç geçen insanlar, çocuklar, bebekler vardır.

Onların canı can değildir ki bunca hastalıklar onlara reva görülmektedir. Tayyip'in canı ne kadar kıymetli ise halkın canı ondan bin kat daha kıymetlidir. Mesela sağlık olsa da, memleketi hizmet olsa da, her zaman teranide imbrihiklerin değil halkın tarafı ağır gelir.

Çocukluğumun Bayramları

Sabah kalktığımda başucumda, ütölü elbisem, yeni bir ayakkabı, saçlarıma takacak tokaların varsa; dünyalar benim olur. İşte o akşam sanki sabah doğuyorduk. Bütün dünya benim denektir. Kafandaki kurguda acaba; kas kisinin elbiselerinden daha güzel beninkiler heyecanı vardır. Birkaç gün kirlenmese bari, birde yağmur yağmasa, yollar gamun olup da bayramlıkların kirlenmese...

Annem bana kızar. Sonra ne giyebilirsiniz. Çünkü başka bayramlığın yok zaten. Kit konsept almış annem sıkı sıkı tembih etmiş "kirlenmeden döversen" diye.

Sabah bir heyecanla giyersen bayramlığını önce evde büyüklüğünün dini öpersen. Sonra anne babanın yönlendirmesiyle önce hasta ziyaretine, sonra diğer büyüklere ziyaretine gidilir. Mezar ziyaretleri yapılır. Yalnız yağmurun yardımıyla gidilir işleri yapılır. Aynı zamanda saygıda kusur olmaz. Sağ ve temiz duygularla yardımı ihtiyacı olanlara yardım edilir. Çünkü aileden öyle öğrenmişizdir. Yalnız bayramlara has değildir örf ve adetler, her zaman geçerlidir. Ama bayramlar bir başkadır. Evet benim çocukluğumun bayramlarının özgenliği ve özel bir yer vardı. Özel sohbetleri olurdu. Gece uykusundan, ekip birliği hasattan, ününün yetip yetmeyeceği, gelecek yıl neler yapılacağına planları konuşulurdu.

Kayde hangi yaşta adı hasta ve çocukları bakmıyorsa ayıptır. Kinanalar-uyarılar yerini bulurdu yaşlılara bakardı çocukları.

Şimdi baktığımızda bayramlar sanki bir tatil ve dinlenme, eğlence için zaman geçirme sekline dönmüştür. Buna birde büyük şehirlerde maddi durum eklenince...

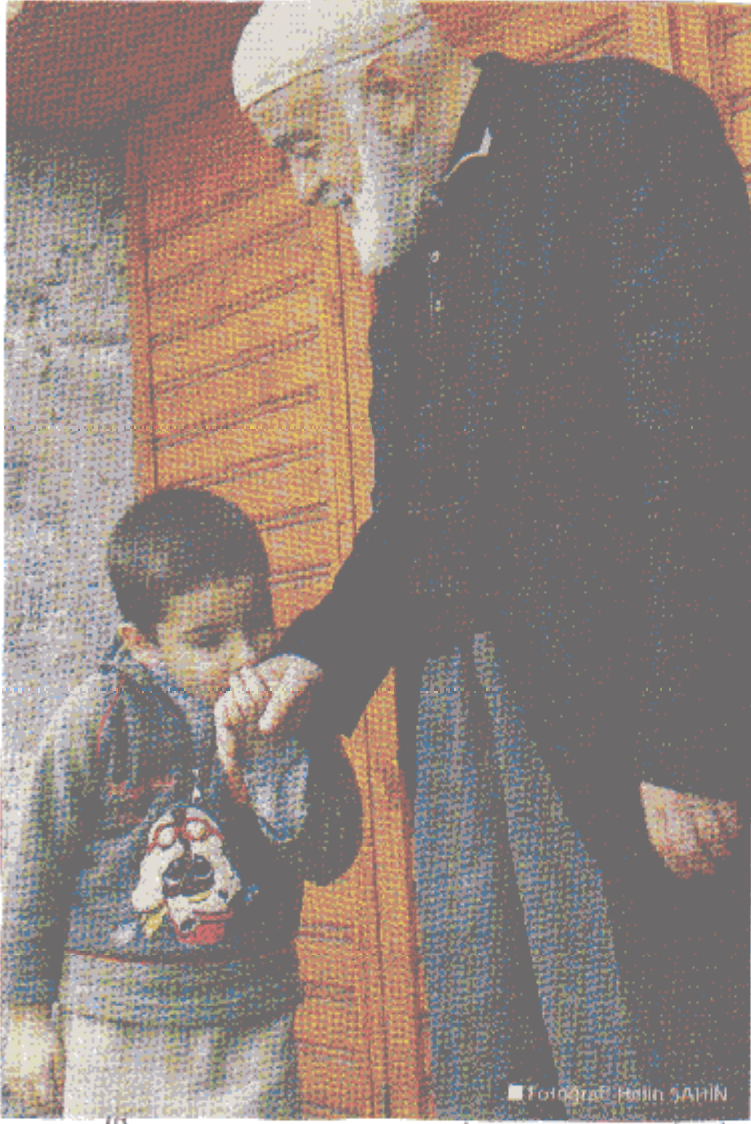
Ayrıca üretilen her bir eylem ne yapabilir?

Alabilmişse çocuklarına biriki bayramlık, ev kirası, su, elektrik, telefon parası derken aytıklı biter.

Büyüklerine bayramlaşmaya eli boş gidilmez, onun içinde teknoloji devreye girer. Bir can simdi olur.

Ancak telefonu bayramını kutlar işine sınırlanmıştır ama ne yapar: YOKSULLUK.

Gök sevdiklerini kaybetmiştir, mezar ziyaretine gidememiştir. Diğer taraftan emperyalızaman göz kulları günden güne çocuklarımızın yaşamına girip etkilemektedir.

Geniye dörp baktığımızda biz büyükler neler yaptık, neler vermeliyiz çocuklarımıza. Sevmeyi, saymayı nasıl öğretmeliyiz peki bu kısıtlarımızda...

Öncüde kendi kültürümüz ve emperyalizmin kültürü var.

Tercihimiz kendi kültürümüzü yaşatmak.

Bunun yanında aile yapısını, eğitimi önemlidir. Anne-babalara, aile büyüklüğüne çok iz düşüyor bu konuda.

Tom anne babaların istedikleri de çocuklarını bu yaz kültürden uzak tutmaktır.

🕒 eski bayramların unutulmadığı, sevgi saygının egemen olduğu o güzel bayramlarda birlikte olmak umuduyuz...
Yaz kültürü olmayan, emeğin bayramları, bislerin ve çocuklarımızın olsun...

Gönel arzıuyur Tokat elini
O sıra dağları göresim geldi
Gümenek köprüsünü
O güzelim yaylaları göresim geldi.

Garibin gözünde tüter silası
Dünek dağlarından yüksek kalesi
Eksik kalmıs şahansıt yüce dağları
O güzel dağları göresim geldi.

Ben gibi garipler gurbette kalmıs
Ne birşey görmıs ne uvarat almıs
Nice yiğitler varıdı ölinıs
Gerisi sağları göresim geldi.

Silayı köyümü neden özledim? Özetler o eller... Çünkü nice yiğitler gelip geçmişler. Gün gelmiş onlar aramızdan ayrılmıştır. Kimi delicesine bağlıdır, sevdalidir o dağlara. Dağlar ki, o yiğitlerin aralarından ayrılmalarına isyan etmiştir. Çünkü onlar dağların şahansı, gençlerin öğretileni, yaşlıların kolu kanadıdır.

Yaylalara, aklımaft oluvs. İnsanlar artık sevdiklerini gösterir. Onlar dağlardayken Mayıs'ın bari, Haziran'ın sarı köyü bir telas kepler. Yaylaya gıda baslar. Gençler bayrama gidiyormıs gibi giyinir allı-morlu, taker takıştır. Onları yaylada karşılayan şahon- larla beraber atester yakılır, senahlar döner. Yaylaların her yanı birbir çeşit çiçeklerle kaplıdır. Sarısı, yeşili, kırmızısi birbirlerine bağ- lıyıs gibi endamlı endamlı salınır. Bu şirelligi pürnemek elden kate değıl.

Ama birşey dağlara, yaylalara kbtir bir haber ulasır. Ağaçlar birbirine fıslıdılar.

- Duydun mu koca cinar, serin delina hıfıfını asar Göner, İpek, Arın, Mustafa, Sebahattin'i aramızdan almışlar.

Koca cinar dğit yakar gibi dallarını sallar durur. Cinarda yanındaki cinara seslemıs.

- Gausıt ahlat, sen yine meşreye dırdun, ama senin meşrelerini kim toplayıcak? diye

Ahlat, koca cinara;

- Bu da ne demek diye soruvs

O'da olan bitene anlatmıs. Ahlatıda meşresini dökmıs "onlar yenirse kimselge nemem meşrelerimi" diye yastıbmıs.

O günlerde yaylaların üstünü kara bir bulut kaplamıs. Hic ayrılmaz oluvs. Yağmur yağmaz, otlar bitmez olmuvs. Toprak isyan etmiş yağmura sormuvs.

- Ben ne ettim sana neden üstüne yağmıyorsın, beni kuraklıktan cırtlattın?

Yağmur ;

- Neye yağayım ? Bilmemişsin senin her yerini karış karış gez-
zenler nerede ? Hiç uvrak ettin mi?

Toprak ;

- Neyi merak edeyim ? diye sormuş.

Yağmur, toprak ;

- Nasıl da belli herkesi koymuş erken alınmadan başka birin
olmadığı demiş.

O dağlarda diye bir çiçek vardır ki, kokusu neştedir. Adına
sırma derler. Gelintik kutlar sevdiklerine güzel görünmek için sarının
beliklerine tutarlar sırmayı.

Sırma yanında acı yaban nergisine sormuş ;

- Parkında mısın benim dalından herpin bir tane koparıp
kötlayın İpek gelmesin oldu.

Nergis Sırmaya ;

- Boyun gibi aklında kısa, Augmadığın belli - İpeği pınyaz
dışardılar. Onu da ayarlılar binden der.

Sırma çiçeklerini saklar. "Vermem artık çiçeklerimi" kimsede
Sırma sadece o dağlarda olur. Onu yerinden koparıp köye diktiğin
zaman kutmaz, daluemez. Sırma isyan etmiş. Nergise seslenmiş.

- Buradan İpek'in yonuna piden olur mu?

Nergis ;

- Ne yapacaksın İpek burada değil mi.

- Ya nerede

- 19 Aralık 2005'te dişi dişi yerköyü 6 kadının yanında.

- Nasıl giderim yonuna. Ben İpeği çok bitledim. dedi Sırma.

- İki aduulük köyde bile kök salmıyor, çiçek acıyorsa.

O uzak diyarlarda ne edersin?

- Ben sırmayım. Sevdiklerimin yanında olayım. nasıl acırım
Sen beni sevdiklerimle gör.

O zaman bak buradan bir çoban geliyor. ona söyleyelim.
Seri buradan söküp İpeğin dıyanına pehrişin. Çoban bunlara karış-
kınun farkına varır. Kıyınlarını hemen uvraklaştırır. - İtinayla sırmayı kök-
lerinden söker, bir poşet tutar. Kıyın sırmayı. Sırmaya yola çıktığını duyan
kocacınlar, ahlat - allı - morlu çiçeklerle selam gönderirler çoban yoldarlarına.
O da pehriş selamını Cebeçeye - Sırma seslenir ;

- Duydunuz mu ben geldim. Sizlere selam pehrişim yaylatırdım
Bende size dayanmadım, geldim pehrişimden.

Mustafa Sırmaya ;

- Sen hiç bir yerde kök salamazsın nasıl olacaktı? Kuv-
san birim canımız yonar.

- Mustafam ben sizin olupunuz yerde kökte salarım, ur-
aekte acırım. Bak İpeğin azerinde nasıl da endamlı acım - Siz bil-
sınız benim kocacınarım, ahlatın değerini. Sızları temsil ben geldim. Çan-
tı İpek benim uvraklerimi koparıp saçlarına tutardı - Ben sizin ya-
nında kendimi hissetti buluparım. Ben çok işime binerim bana.

Sırma sırtığı o piden sarı. İpek'in mezarında,
çiçeklerini acıyor.

*
Yıldızlar

Ateşe

Duracak

Düşün ki sonsuz bir yol
Yürümekle bitmezmiş
Bir nehir ya da ırmak
Kavaklarla taşınarak tükenecek mi?

Hani şair demiş ya
Teprek demer demer
İnsan kısım kısım
Var olmayan sonu
Sonsuzluğun iki yakası

Dağlar sınırsız ve hesapsız
Ama senin gönlün bu kavga
Bir bir kazanılacak bu acılar
Fakat yakındır o günler.

Ayarlıyorsun netrele kendini
Bütün gözyaşları durma dek
Geliyorsa umut yıldızlarla
O gün için alın benim umutlarımı

Adiniz umut oldu
Onur oldu
İsimsiz bir kimde olmadı
Savrulacak mendiller
halaylarda
Gök yüzü güneşe duracak
Yıldızlar ateze duracak

AYRAÇ

SAVAŞ VE AÇLAR

Nedir açlık? Birgün aç, birgün tok olmak mı? Bir gün yiyip, birgün yenmek mi? Sadece tek nesit yiyip diğerlerine el uzatmamak mı? Toklar sokaklarda aç karnına geçerken uydun gurultusundan, açının kokusundan utanmak mı?

Nedir açlık? Yada zenginlik nedir? Zenginlik bir halk zengin oluncaya mı gelecektir? Yada açlık bir halk tok kalıncaya mı bitecektir? İkisini de ayıran çizgi ne kadar kalındır ki aralarında bir bağ kurulabilir.

Bir ülkenin zenginlik ve kurtuluş umutlarını bağımsızlığını kurana, kendi kurtuluşunu yönetene kadar sürer. Ülkesini emperyalist işgal ve talana karşı bir kurtuluş savaşı vermiştir. İşte bu süreçte anadolulu halkları büyük bir fedakarlıkla ve açlıkla savaşmıştır. Atleler sirt savaş için darmadağın olmuş, insanlar insanî duygularını yitirmiştir.

Siz hiç açlıktan aldığınız bir insan gördünüz mü? Siz hiç tokluğu unuttunuz mu? Siz hiç kalınbağırsağı sarkan bir çocuk gördünüz mü? Yada çocuklarının ne zaman birer canik giyeceğini, bitlerde nasıl kurtulacağını düşününüz mü?

Bir kız, diğer erkek iki kowdez carsıda doluşuplarıdır. Gözlerdir açlıklar. Tek arabaları küçük yaşlarına rağmen yaşamak, ayakta kalmak olmuştur. Yaşamalıydılar çünkü kardeşlerini ve annelerini yaşatmak istiyorlardı. Bu düzeni ve ayrılığı çocuk yaşta tanımışlardı. Tekrar yaşamak istemiyorlardı.

"Bir saat süreyle doluşukları pazar yerinin birisi yemilerini ancak gözleriyle sevip okşadılar. Hiçbir satıcı birer küçük cennet gibi güneş altında renk, koku ve güzellikle süren güzel yemilerinin bu iki yoksul insanında boşyere ağrıların suyunun aktığını seyremedi. Serse bile aldırıs etmedi. Yine de Asya'yla Musa bu güzel görünüşleri seyretnemelerini yasak etmeyen yemiciilerin hoşgörüsüne hoşnut oldular. Bu güzel nesnelere varlığı bile onlara yaşamak tutkusunu veriyordu. İşmiş bunlara karşılamak umudu bile güzel birşeydi. Karınların kokusu, bahen kokuları baskıyor, havayı serin bir balla dolduruyordu" (Syf 335/3)

Elmizdeki kitapta bu satırlarla tanıyan o günleri. O günler 1. paylaşım savaşının anadolulu'nun içinde Karabasan gibi uykulu günlerdir.

İnsanların insanlıkları böyle böyle günlerde belli olur - Namuslu olmak, namuslu kalmak, erdemli olabilmek hepsi bugünlerde insanların karşısına çıkar. Örneğin herkes dilencilik yapmaz, herkes anne olamaz ve herkes kendine sahip atıp bu kadar sağlam kalmaz ayakta. Sakire burada arpa bir örnektir. Zeki, emekli, fedakar... İpipik bir anadolu kadınıdır. Allah inancı onu ayakta tutmamıştır örneğin. Çocuklarıyla yaptığı şu konuşmada da bu anlatılmaktadır.

"Erkeklerimizi alıp veremediler, birini de kaldırıp kedi yavrusu şiteleri gibi bir üplüğe attılar. İşte bir kedi yavrusu şiteleri, yine de yaşayacaktır, yaşamaya çalışacaktır. Asıl kahramanlığın bu olduğunu herkese göstereceğiz - Orospu kethanedeki ekmeğe bulayı, mapus mapushanedeki ekmeğe bulayı, at ahırında arpa-saman bulayı, koyun yaylada ot bulayı, asker cepheye o kurşun yağmurları altında ekmeğe bulayı da bir burada, aalıkten kurultayın. Buna hangi Allah razı olur? (s. 266/1)

Sakire zengin fakir ayrımının geçecek ne olduğunu yarı yarıya boyuna görmüştür. Savaşın gavurlarla müslümanlar arasında olduğunu, savaşın vatanın asıl sahibinin zenginler beyleri, ağalar değil kuldü gibi şehit aileleri olduğunu görmüştür. Hani allahın beklenen sabır ve toklunun karşısında bir kandırmaca olduğunu anlamıştır. Savaş, zenginler daha da zenginleşmek, namussuzlar daha da galip çıkmak için kullanırken, onlar vatanı iki şehit vermenin kararıyla yazmaktadır. Bu gece anadolunun gelecek günü olarak karşımıza çıkmıştır. Roman belki bir aile ortamında kurulmuştur, ancak yazarın ustalığıyla toplumsal bir nitelik kazanmıştır. Kurtuluş savaşının gelecek gününe bu kitapta da öğrenilebilir.

Ve yazarın bu kitabı okuyunlar için o günleri tekrar yaşamak üzere yazılmıştır adeta. Haksizliklara karşı kendini savunmanın bir imkanı olmayan insanlar, aalıkten hastalıklardan ve yoksulluktan ölmüştür.

Bu olaylar ve dahası kitabın sayfalarındadır. Anadolulu halkının değerini bir kez daha görmek ve öğrenmek isteyenler için bu kitabı tavsiye ederim.